

کتابِ دوّمِ سموئیل

پیشگفتار

کتابِ دوّمِ سموئیل ادامه کتابِ اوّلِ سموئیل است.

موضوع های برجسته کتاب اینها است:

فهرستِ عنوانها

- داوود از مرگ شائول خبر موشه (فصل ۱: آیه ۱)
- نوحه خانی داوود بَلده شائول و یوناتان (۱۷:۱)
- داوود، پادشاهِ یهودا موشه (۱:۲)
- جنگ داوود و خانوارِ شائول (۸:۲)
- باچه های داوود (۲:۳)
- ابنیر قد داوود یگجای موشه (۶:۳)
- کشته شدنِ ایشبوشیت (۱:۴)
- داوود، پادشاهِ اسرائیل موشه (۱:۵)
- داوود فلسطینیا ره شکست میدیه (۱۷:۵)
- پس اوردونِ صندوقِ عهد (۱:۶)
- وعده خدا د داوود (۱:۷)
- دعای داوود (۱۸:۷)
- پیروزی داوود (۱:۸)
- مهربانی داوود د بَله مَفیبوشیت (۱:۹)
- پیروزی داوود د بَله عمونیا (۱:۱۰)
- داوود و بتشبع (۱:۱۱)
- پیغام ناتان و تویه داوود (۱:۱۲)

فَوْتِ بَاچِه دَاوُود (۱۵:۱۲)

أَمْنُون و تَامَار (۱:۱۳)

مَرگِ أَمْنُون (۲۳:۱۳)

پس اَمَدُونِ اَبْشَالومِ دَ اورْشَلِيمِ (۱:۱۴)

نَقْشِه اَبْشَالومِ بَلَدِه شورشِ (۱:۱۵)

دَاوُود از اورْشَلِيمِ دُوتَا مُونِه (۱۳:۱۵)

دَاوُود و صِيْبَا (۱:۱۶)

شِمْعِي دَاوُود رِه دَوَكْرِي مُونِه (۵:۱۶)

مَشوَرِه اَخِيْتوْفِلِ دَ اَبْشَالومِ (۱۵:۱۶)

حُوْشَايِ مَشوَرِه اَخِيْتوْفِلِ رِه بَاطِلِ مُونِه (۱:۱۷)

مَرگِ اَبْشَالومِ (۱:۱۸)

دَاوُود از مَرگِ اَبْشَالومِ خَبْرِ مُوشِه (۱۹:۱۸)

يُوآبِ دَاوُود رِه سِرزَنْشِ مُونِه (۱:۱۹)

پس اَمَدُونِ دَاوُودِ دَ اورْشَلِيمِ (۸:۱۹)

شورشِ شَبَعِ (۱:۲۰)

دَاوُود اِنْتِقَامِ جِبْعُونِيَا رِه از اَوْلَادِه شَائولِ مِيگِيْرِه (۱:۲۱)

جَنگِ دَ خِلَافِ فِلَسْطِيْنِيَا (۱۵:۲۱)

سُرُودِ شُكْرْگُزَارِي دَاوُودِ پَادِشَاهِ (۱:۲۲)

اَخْرِيْنِ تُوْرَايِ دَاوُودِ (۱:۲۳)

قَوِيْ تَرِيْنِ نَفْرَايِ دَاوُودِ (۸:۲۳)

سِرْشُمَارِي (۱:۲۴)

دَاوُودِ يَگِ قُرْبَانْگَاهِ اَبَادِ مُونِه (۱۸:۲۴)

دَاوُود از مَرگِ شَائولِ خَبْرِ مُوشِه

۱ بعد از فَوْتِ شَائولِ، دَاوُود از شِكْسْتِ دَدُونِ عَمَالِيْقِيَا
پس اَمَد و دُو رُوزِ دَ صِيْقَلْگِ شِشْتِ. ۲ دَ رُوزِ سِوَمِ بِيْ بَلْغِه

یگ نفر قد کالای چک-و-چیره و خاک د سر-و-رُوی شی
از لشکرِ شائول آمد. وختی د پیش داؤود رسید، خود ره د
زمی اندخته احترام کد. ^۲ داؤود ازو پُرسان کده گُفت: ”از
کُجا آمدی؟“ او د جواب شی گُفت: ”از لشکرِ اسرائیل دوتا
کدیم.“ ^۳ داؤود د زشی گُفت: ”بلده مه بگی که چیز کار شد.“
او گُفت: ”مردم از جنگ دوتا کد و غدر ازوا کُشته شده
أفتد. شائول و باچه شی یوناتان ام کُشته شد.“ ^۴ اوخته داؤود
د جوانی که بلده ازو خبر اُوردد، گُفت: ”چطور فامیدی که
شائول و باچه شی یوناتان مُرده؟“ ^۵ امو جوان که بلده شی
خبر اُوردد، گُفت: ”اتفاقاً مه از کوه جلیبوع تیر موشدم، د
اونجی دیدم که شائول د نيزه خو تکیه کده و گاډی های
جنگی و سوارای دُشمو دزو نزدیک شده موره. ^۶ او پُشت خو
ره توخ کد و مره دیده کوی کد. ما گُفتم، ’امر کو.‘ ^۷ او دز مه
گُفت: ’تو کی آستی؟‘ د جواب شی گُفتم، ’ما یگ عمالیقی
آستم.‘ ^۸ اوخته دز مه گُفت: ’د بله مه ایسته شو و مره بکش،
چراکه ما سخت زخمی شدیم، لیکن جان هنوز د وجود مه
آسته.‘ ^۹ پس ما د بله ازو ایسته شده او ره کُشتم، چون ما
فامیدم که بعد از اُطور زخمی شدو او زنده نمومنه. بعد ازو
ما تاج سر شی و بازو بندِ بازوی شی ره گُرفتم و د اینجی د
پیشِ بادار خو اُوردم.“

^{۱۱} اوخته داؤود و تمام کسای که قد شی بود از جاغه خو
گرفته کالای خو ره چک کد. ^{۱۲} اونا بلده شائول و باچه شی
یوناتان و بلده لشکرِ خداوند و خانوارِ اسرائیل ماتم گرفته
چخرا کد و تا شام روزه گرفت، چراکه اونا قد دم شمشیر
کُشته شده اُفتد.

۱۳ داؤود دَ امزُو جوان که بَلدِه شی خبر اُورْدُد گُفت: ”تُو از کُجا اَسْتی؟“ اُو گُفت: ”ما باچِه یگ آدمِ بیگنه از عمالِیق اَسْتُم.“ ۱۴ داؤود دَزْشی گُفت: ”چَطور تُو نَتْرَسِیدی که دِست خُو ره باله کده مَسَح شُدِه خُداوند ره کُشتی؟“ ۱۵ اوخته داؤود یکی از نفرای خُو ره کُوی کده گُفت: ”پیش بیه، دَ بِلِه ازی حَمَله کُو!“ پس اُو اَمَدِه اُو ره زَد و اُو مُرد. ۱۶ داؤود دَزُو گُفت: ”خُون تُو دَ گردونِ خود تُو بَشِه، چراکه دان تُو دَ بِلِه تُو شاهیدی دَد و خَتِیکه گُفتی، 'ما مَسَح شُدِه خُداوند ره کُشتُم.'“

نوحه خانی داؤود بَلدِه شائول و یوناتان

۱۷ داؤود اینی نوحه ره دَ بارِه شائول و باچِه شی یوناتان خاند: ۱۸ -- و اَمْر کد که «نوحِه کمون» بَلدِه اُولادِه یهُودا یاد دَدِه شُنِه. ای نوحه دَ کِتَابِ یاشار ام نُوشته یِه. --

۱۹ ”شان-و-شوکت تُو ای اِسْرائیل، دَ جای های بَلند تُو کُشته شُد.“

زورآورا چَطور کُشته شُدِه اُفتَد!

۲۰ ای توره ره دَ جَت نَگید

و دَ کوچه های اَشَقْلون اِعلان نَکنید؛

اگه نه دُخْترونِ فِلَسْطِینیا خوش مُوشه

و دُخْترونِ ناخْتنه ها خوشحالی مُونه.

۲۱ ای کوه های جَلْبوع، شبنم و بارو دَ بِلِه شُمُو نَباره

و از کِشتزار های شُمو هدیه ها حاصلِ نَشْنه!

چُون دَ اُونجی سِپَرِ زورآوَرَا قَد خَاک-و-خُون آلوده شُد،

سِپَرِ شائول، که دِیگه قَد روغو مَسَح نَشُد.

۲۲ از خُونِ کُشته شده ها

و از چربی زورآوَرَا،

کمونِ یوناتان پس تاو نَخورد

و شمشیرِ شائول خالی پس نَمَد.

۲۳ شائول و یوناتان دوست دَشْتَنی و خوش-آیند بُود،

اونا دَ زندگی و مرگ از یگدِیگه خُو جدا نَشُد!

اونا از بُرگُجِ ها کده تیزتر بُود

و از شیرا کده قوی تر.

۲۴ اَی دُخترِونِ اِسرائیل، بلده شائول چخرا کنید،

بلده کسی که کالاهای سُرُخ و چیزای نفیس ره دَز شُمو
مُپوشند

و زیوراتِ طِلائی ره دَ کالای شُمو سخت مُوكد.

۲۵ زورآوَرَا چِطور دَ دَورونِ جَنگِ کُشته شده اُفتد!

یوناتان کُشته شُدِه دَ جای های بلند اُفتَد!

۲۶ آی برار مه یوناتان، ما بَلدِه تُو غُصَه مُونم؛

تُو بَلدِه مه غَدِر خوش-آیند بُودی.

مُحَبَّتِ از تُو بَلدِه مه کَلو خاص بُود،

خاصتر از مُحَبَّتِ خاتونو.

۲۷ زورآورا چطور کُشته شُدِه اُفتَد!

و سلاح های جنگی چطور از بین رفت!

داؤود پادشاهِ یهودا موشه

۲ بعد امزی واقعہ داؤود از خُداوند هِدایت طلب کده
گُفت: "آیا سُون باله دَ یکی از شارای یهودا بورم؟" خُداوند
دَز شی گُفت: "بورو." داؤود گُفت: "دَ کُدَم شی بورم؟" او
گُفت: "دَ حِبرون." ۲ پس داؤود قد دُو خاتون خُو، اَخینوعَم
یِزرعیلی و اَبِجایل بیوه نابالِ کَرَملی دَ اُونجی رفت. ۳ داؤود
اُمُو کسا ره که قد شی بُود، هر کُدَم شی ره قد خانوار شی دَ
اُونجی بُرد؛ و اونا دَ شارای حِبرون جای-د-جای شُد.
۴ اوخته مرَدای یهودا اَمده داؤود ره دَ اُونجی مَسَح کد تا
پادشاهِ خانوارِ یهودا شُنه.

وختی دَ داؤود گُفته شُد که مرَدَمِ یابیشِ جِلعاد شائول ره دَ فَن
کده، ۵ داؤود قاصِدا ره دَ پیشِ مرَدَمِ یابیشِ جِلعاد ری کد و

دزوا گُفت: ”خداوند شمو ره برکت بديه، چُون شمو دَ حقِ
 بادار خُو شائول مهربانی كده او ره دَفن كديد. ^۶ آلی دُعا مُونم
 كه خداوند مُحَبَّت و وفاداری خُو ره نصیب شمو كنه؛ و ما
 بخاطرِ امزی كار شمو دَ حقِ شمو خُوبی مُونم. ^۷ پس بیلید كه
 دستای شمو قوی بَشه و دلیر بَشید؛ ازی كه بادار شمو
 شائول فَوْت كده، خانوارِ یهودا مره مَسَح كده و دَ بَله خُو
 پادشاه جور كده.“

جنگِ داؤودِ قد خانوارِ شائول

^۸ دَ عینِ حالِ ابنیر باچه نیر قومندانِ لشکرِ شائول، ایشبوشیت
 باچه شائول ره گِرِفته دَ مَحْناییم اُورد ^۹ و او ره دَ بَله جِلعاد،
 آشیریا، یزرعیل، افرایم، بنیامین و تمامِ اسرائیل پادشاه جور
 كد. ^{۱۰} ایشبوشیت باچه شائول چلِ ساله بُود كه دَ بَله اسرائیل
 پادشاه شد و دُو سال پادشاهی كد، لیکن خانوارِ یهودا از
 داؤود پیروی كد. ^{۱۱} مدتی كه داؤود دَ حبرون دَ بَله خانوارِ
 یهودا پادشاهی كد هفت سال و شش ماه بُود.

^{۱۲} دَ امزو غیت ابنیر باچه نیر و خدمتگاری ایشبوشیت باچه
 شائول از مَحْناییم بُر شده دَ جبعون آمد. ^{۱۳} و یوآب باچه
 صرُویه و خدمتگاری داؤود ام بُرو آمد و دَ نزدیکِ نُورِ
 جبعون قد ازوا رُوی دَ رُوی شد. یگِ جَمِ ازوا دَ یگِ طرفِ
 نُورِ شِشت و دیگه جَمِ ازوا دَ دیگه طرفِ نُورِ. ^{۱۴} اوخته ابنیر دَ
 یوآب گُفت: ”بیل كه مردای جوان باله شنه و دَ پیشِ رُوی مو
 زور آزمایی كنه.“ یوآب گُفت: ”خُوبه، باله شنه.“ ^{۱۵} پس اونا
 باله شده دَ حسابِ پیشِ آمد، دوازده نفر از بنیامین از طرفِ

ایشبوشیت باچه شائول و دوازده نفر از خدمتگاری داوود.
 ۱۶ اوخته هر کدم ازوا سر حریف خو ره گرفت و شمشیر ره
 د بغل حریف خو گور کد و پگ ازوا یگجای د زمی اُفتد.
 امزی خاطر اُونجی ره «حِلقت هصُوریم» نام ایشت که د
 جبعون آسته. ۱۷ د امزو روز جنگ غدر سخت بود و اَبنیر و
 مردای اسرائیل از پیش مردای داوود شکست خورد.

۱۸ سه باچه صرُویه یوآب، اَبیشای و عَسائیل د اُونجی بود؛ و
 عَسائیل رقم آهوی و حشی اَلی چاُبک-و-تیز بود. ۱۹ پس
 عَسائیل اَبنیر ره دُمبال کد و د غیت دُمبال کدون اَبنیر طرف
 راست یا طرف چپ تاو نخورد. ۲۰ اَبنیر پُشت خو ره توخ کده
 گُفت: «عَسائیل، تُو آستی که مره دُمبال مونی؟» او گُفت:
 «آرے، ما آستم.» ۲۱ اَبنیر گُفت: «طرف راست یا چپ تاو
 بُخور و یکی از جوانا ره دستگیر کده سلاح شی ره بگیر و
 بورو.» مگم عَسائیل نخاست که از دُمبال کدون ازو دست
 بکشه. ۲۲ اَبنیر بسم د عَسائیل گُفت: «از دُمبال کدون مه پس
 تاو بُخور. چرا باید تُو ره د زمی بزئم؟ بعد ازو چطور میتئم
 روی خو ره د برار تُو یوآب نشو بدیم؟» ۲۳ لیکن عَسائیل
 نخاست که پس تاو بُخوره؛ اوخته اَبنیر نیزه خو دور دده د
 کوره ازو زد که نیزه از پُشت شی بر شد و او د اُمونجی اُفتده
 جای-د-جای مُرد. و هر کسی که د اُونجی رسید، یعنی د
 امزو جای که عَسائیل اُفتده مُردد، ایسته شد.

۲۴ مگم یوآب و اَبیشای د دُمبال اَبنیر رفت و د غیت اُفتو
 شستو د تپه اَمّاه که روی د روی جیح د راه بیابون جبعون
 آسته رسید. ۲۵ اولاده بنیامین د گرد اَبنیر جم شد و اونا یگ

دسته جور شده د بَلِه یگ تپه ایسته شد. ^{۲۶} اوخته اَبنیر چِیغ زده د یوآب گُفت: ”آیا شمشیر باید همیشه مو ره کُشتار کنه؟ آیا تُو نَمیدنی که عاقبتِ ازی کار تلخ آسته؟ پس تا کی د نفرای خُو امر نَمونی که از دُمبال کدون برارون خُو پس تاو بُخوره؟“ ^{۲۷} یوآب د جواب شی گُفت: ”د خُدای زنده قَسَم که اگه توره نَموگُفتی، لشکر مو تا صُبح از دُمبال کدون برارون اِسرائیلی خُو دست نَمیکشید.“ ^{۲۸} پس یوآب شیپور ره د صدا اُورد و تمام لشکر ایسته شد و اونا مردای اِسرائیل ره دیگه دُمبال نکد و دیگه درگیرِ جنگ نشد. ^{۲۹} اَبنیر و نفرای شی تمام امزو شاو از راهِ عَرَبه سَفَر کد و از دریای اُردن تیر شد و تمام صُبح رفته د مَحناپیِم رسید.

^{۳۰} وختی یوآب از دُمبال کدون اَبنیر پس آمد و تمام مردُم ره جم کد، از خِدمتگاری داؤود بَغیر از عَسائیل نَزده نفر گم بود. ^{۳۱} لیکن خِدمتگاری داؤود سه صد و شصت نفر بنیامینی ره که نفرای اَبنیر بود، زده کُشتد. ^{۳۲} اونا عَسائیل ره باله کد و بُرده د قَبْرِ آته شی د بَیت-لَحَم دَفن کد. اوخته یوآب و نفرای شی تمام شاو راه رفت و د غَیتِ روز واز شدو د حِبرون رسید.

^۳ ^۱ جنگ د بَین خانوارِ شائول و خانوارِ داؤود طُول کشید؛ داؤود روز د روز قوی مُوشد، لیکن خانوارِ شائول روز د روز ضعیف شده مورفت.

باچه های داؤود

۲ اینی باچه ها بلده داؤود دَ حبرون دَ دُنیا اَمَد: باچه اوّلباری شی آمنون از اَخینوعَم یزرعیلی، ۳ دوّم شی کیلاب از اَبیجایل بیوه نابالِ کَرملی، سوّم شی اَبشالوم باچه معکه دُخترِ تَلمای پادشاهِ جِشور، ۴ چارم شی اَدونیاہ باچه حَگیت، پنجم شی شَفطیا باچه اَبیطال ۵ و ششم شی یترعام از عِگله خاتون داؤود. پگ امزیا بلده داؤود دَ حبرون دَ دُنیا اَمَد.

اَبنیر قد داؤود یگجای موشه

۶ وختیکه دَ بَینِ خانوارِ شائول و خانوارِ داؤود جنگ بُود، اَبنیر خود ره دَ مینکلِ خانوارِ شائول قوی جور مُوكد. ۷ شائول یگ کَنیز دَ نامِ رِصفه دَشت که دُخترِ آیه بُود. اوخته ایشبوشِت دَ اَبنیر گُفت: ”چرا قد کَنیزِ آته مه خاو کدی؟“ ۸ اَبنیر بخاطرِ توره ایشبوشِتِ غدرِ قار شد و گُفت: ”آیا ما یگ کلّه سگ بلده یهودا اَسْتُم؟ تا امروز ما دَ خانوارِ آته تو شائول، دَ برارون شی و دَ دوستای شی وفادار بُودیم و تو ره دَ دستِ داؤود تسلیم نکدیم؛ ولے امروز تو مره بخاطرِ امزی خاتو گُناهکار حساب مونی. ۹ خُدا امی ره، بلکه کلوتر ازی ره دَ حقِ اَبنیر انجام بدیه؛ اگه ما امو چیز ره که خُداوند دَ داؤود قسم خورده، بلده شی انجام ندیم ۱۰ و پادشاهی ره از خانوارِ شائول گرفته تَخْتِ داؤود ره دَ بله اسرائیل و یهودا از دان تا بئیرشَبَع برقرار نکُم.“ ۱۱ ایشبوشِت نَتَنست که دَ جوابِ اَبنیر چیز بُگیه، چُون ازو مِیترسید.

۱۲ اوخته اَبنیر از طرفِ خود خُو قاصدا ره دَ پیشِ داؤود ریی کده گُفت: ”ای سرزمی از کی اَسْتَه؟ قد از مه عهد بسته کُو و

ما دِسْت خُو ره قد از تو یگ مُونم تا تمامِ اسرائیل ره سُونِ
از تو بیرم. ^{۱۳} داوود گُفت: ”خوبه، ما قد تو عهد بسته مُونم،
لیکن یگ چیز از تو میخایم که اینی آسته: وختیکه د دیدون
مه میی میخال دُخترِ شائول ره گِرِفْتَه بَیر، دَ غَیرِ اَزو رُو
مَره نَمینگری.“ ^{۱۴} اوخته داوود قاصدا ره دَ پِیشِ اِشِبوشِ
باچه شائول رَی کده گُفت: ”خاتون مه میخال ره که دَ صد
پوستِ ختنه فَلَسطینیا بلده خُو نامزاد کدم، دَ پِیشِ مه رَی
کُو.“ ^{۱۵} پس اِشِبوشِ نفر رَی کده او ره از شوی شی
فَلَطِئیل باچه لایش گِرِفت. ^{۱۶} ولے شوی شی ام قد ازو قتی
رفت و از پُشتِ اَزو تا بَحورِیم چخرا کده آمد. اوخته اَبنیر دَ
فَلَطِئیل گُفت: ”تاو خورده پس بوره.“ و او پس رفت.

^{۱۷} دَ عَینِ حالِ اَبنیرِ قد ریش سفیدایِ اسرائیل گپ زده گُفت:
”چند مُدتِ موشه که شمو میخاهید که داوود دَ بله شمو
پادشاه شنه. ^{۱۸} پس آلی خاست خُو ره انجام بدید؛ چون
خداوند دَ باره داوود گُفته، دَ وسیله خدمتگارِ خُو داوود،
قَوْمِ خُوِ اسرائیل ره از دِسْتِ فَلَسطینیا و از دِسْتِ پگ
دُشمنایِ شی نجات میدیم.“ ^{۱۹} امچنان اَبنیرِ توره خُو ره دَ
گوشِ بنیامینیا رَسند؛ و بعد ازو اَبنیر دَ حبرون رفت تا تمام
چیزایِ ره که دَ نظرِ مردمِ اسرائیل و خصوصاً دَ نظرِ پگ
خانوارِ بنیامین خوب معلوم شُد، دَ داوود بگیه. ^{۲۰} پس اَبنیر
قد بیست نفر خُو دَ پِیشِ داوود دَ حبرون آمد و داوود بلده
اَبنیر و نفرایِ که قد شی بود یگ مهمانی ترتیب دد. ^{۲۱} اوخته
اَبنیر دَ داوود گُفت: ”ما باله شده مورم و تمامِ اسرائیل ره دَ
پیشِ بادارِ خُو پادشاه جم مُونم تا اونا قد از تو عهد بسته کنه
و تو دَ بله پگ حکمرانی کنی، امو رقم که دلِ تو میخایه.“ پس

داؤود اَبْنیر ره رُخصت کد و اُو بخیر-و-سلامت رفت.

۲۲ د امزو غیت خدمتگرای داؤود و یوآب از یگ حمله پس اَمَد و قد خو غدر وُلجه اُورد. لیکن اَبْنیر قد داؤود د حبرون نَبود، چُون داؤود اُو ره رُخصت کد و اُو بخیر-و-سلامت رفتند. ۲۳ وختی یوآب و تمام لشکری که قد شی بود رسید، د یوآب گُفته شد که، ”اَبْنیر باچه نیر د پیش پادشاه اَمَد و پادشاه اُو ره رُخصت کد و اُو بخیر-و-سلامت رفت.“

۲۴ اوخته یوآب د پیش پادشاه رفت و گُفت: ”چی کدی؟ اونه، اَبْنیر قد پای خو د پیش تو اَمَد؛ چرا اُو ره رُخصت کدی که بوره؟“ ۲۵ تو میدنی که اَبْنیر باچه نیر اَمَد تا تو ره بازی بدیه و د باره رفت و اَمَد تو معلومات بگیره و از تمام کارای که تو انجام میدی باخبر شنه.“

۲۶ اوخته یوآب از حُضورِ داؤود بُرو رفت و قاصدا ره از پُشت اَبْنیر ری کد و اونا اُو ره از نُورِ سیره پس اُورد؛ لیکن داؤود خبر نشد. ۲۷ وختیکه اَبْنیر د حبرون پس اَمَد، یوآب اُو ره د درگه شار گوشه کد تا قد شی توره خصوصی بگیه؛ اوخته د اُونجی بخاطر اِنْتِقَامِ خُونِ بَرارِ خو عَسائیل قد خَنجر د کوره شی زد و اُو مُرد. ۲۸ پسانتر وختی داؤود ای توره ره شنید، اُو گُفت: ”ما و پادشاهی مه د حُضورِ خُداوند د باره خُونِ اَبْنیر باچه نیر تا اَبَدِ بے گناه اَستی. ۲۹ خُونِ اَزُو د گردونِ یوآب و تمام خانوارِ آته شی بَشه و د خانوارِ یوآب همیشه یگو کس بَشه که د دانه ریمتو یا مَرَضِ کولی گِرِفْتار بَشه یا د بَلَه تِیاق تکیه کُنه یا قد دَمِ شمشیر کُشته شده بُفته و یا مُحتاج نان بَشه.“ ۳۰ د امزی رقم یوآب و بَرارِ شی اَبیشای

أَبْنِير رِه دَ قَتْل رَسَنْد، چِرَاكِه اَبْنِير عَسَائِيل بِرَارِ اَزْوَا رِه دَ
جِبْعُون دَ جَنْگ كُشْتُد.

۳۱ اوخته داؤود دَ یوآب و تمام نفرای که قد شی بود گفت:
”کالای خور ره چک کنید و پلاس پوشیده بلده اَبْنیر ماتم
بگیرید.“ و داؤود پادشاه از پشت جنازه رفت. ۳۲ اونا اَبْنیر رِه
دَ جبرون دفن کد و پادشاه دَ آواز بلند دَ سر قبر اَبْنیر چخرا
کد؛ و پگ مردم ام دَ چخرا کدو شد. ۳۳ و پادشاه بلده اَبْنیر
نوحه خنده گفت:

”آیا اَبْنیر باید رقمی مومرد که یگ لَوْدِه مومره؟“

۳۴ دستای تو بسته نبود

و پایای تو زولانه نشد.

رقم کسی که دَ پیش روی شریرو کشته شده موخته،

تو کشته شده افتدی.“

و پگ مردم بسم بلده ازو چخرا کد. ۳۵ اوخته پگ مردم آمد و
دَ حالی که هنوز روز بود داؤود ره شله شد که نان بخوره،
لیکن داؤود قسم خورده گفت: ”خدا امی کار ره، بلکه کلوتر
ازی ره دَ حق ازمه کنه، اگه ما نان یا یگو چیز دیگه ره پیش
از ششتون آفتو دَ دان خو بزئم.“ ۳۶ پگ مردم متوجه شد و
ای کار دَ نظر ازوا خوب معلوم شد؛ امو رقم که هر چیزی
ره که پادشاه انجام میدد، دَ نظر پگ مردم خوب معلوم
موشد. ۳۷ پس پگ نفرای داؤود و تمام اسرائیل دَ امزو روز

فامید که پادشاه دَ کُشتونِ اَبنیرِ باچه نیرِ دِسْتِ نَدَشْتَه.

۳۸ و پادشاه دَ خِدْمَتگاراى خُو كُفْت: ”آيا شُمو نَمِيدِنِيد كه يگ سرکرده و يگ مَرْدِ بَزُرگِ اِمروزِ دَ اِسْرَائِيلِ كُشْتَه شُدَه اُفْتَد؟
۳۹ ما اِمروزِ ضَعِيفِ اَسْتُم، باو جُودِ كه پادشاهِ مَسَحِ شُدَه يُم؛
امى نفرا، يعنى باچه هاى صَرُويه از مه كده قَوى تَرِ اَسْتَه.
خُداوندِ شَرِيرو ره دَ مُطابِقِ شَرارَتِ شى جَزَا بَدِيه.“

كُشْتَه شُدونِ اِيشبوشِت

۴ وختى اِيشبوشِتِ باچه شائول شَنِيد كه اَبنيرِ دَ حِبرونِ كُشْتَه شُدَه، دِسْت-و-پاى شى سُسْت شُد و تمامِ اِسْرَائِيلِ دَ وَحْشَتِ اُفْتَد. ۲ باچه شائول دُو نفر دَشْت كه اونا قومندانانِ دِسْتَه تَعْرَضِي بُوَد؛ نامِ يگِ ازوا بَعنه بُوَد و نامِ دِيگِه شى ريكاب. اونا باچه هاى رِمونِ بئىروتى از اولاده بنيامين بُوَد، چُونِ بئىروتِ دَ جَمِ بنيامينِ حِسَابِ مَوْشُد؛ ۳ ليكنِ بئىروتيا دوتا كده دَ جَتايمِ رَفْتَد و تا اِمروزِ دَ اُونجى دَ عِنوانِ بِيگَنه زِندگى مونه.

۴ يوناتان باچه شائول يگ باچه دَشْت كه از هر دُو پاى خُو شَل بُوَد. او پَنج ساله بُوَد كه خَبَرِ كُشْتَه شُدونِ شائول و يوناتان از يزرعيل رسيد. اوخته دايه شى او ره دَ بَغْلِ خُو گَرِفْتَه دوتا كد، مگم دَ غَيْتِيكِه دَ عَجَلَه دوتا موكد، او از بَغْلِ شى اُفْتَد و شَل شُد؛ نامِ امزُو باچه مَفِيبوشِت بُوَد.

۵ يگ روز ريكاب و بَعنه باچه هاى رِمونِ بئىروتى رَفْتَه دَ غَيْتِ گرمى روزِ دَ خَانَه اِيشبوشِتِ داخِلِ شُد و او دَ خاوِ چاشتى

۶. اونا د بانه ازی که گندم میگیره د منه خانه داخل شد و
قد شمشیر د کوره ایشبوشت زد؛ بعد ازو ریکاب و برار شی
بعنه دوتا کد.

۷. ارے، وختیکه اونا د خانه داخل شد ایشبوشت د اتاقِ خاو
خو د بله چارپایی خاو بود؛ اوخته اونا او ره زده کشت و
سر شی ره از تن شی جدا کد. بعد ازو سر شی ره گرفته
تمام شاو از راه عربه سفر کد^۸ و سر ایشبوشت ره د پیش
داوود د حبرون آورده د پادشاه گفت: ”اینه، سر ایشبوشت
باچه شائلو دشمنون تو که قصد گرفتون جان تو ره دشت.
خداوند امروز انتقام بادار مو پادشاه ره از شائلو و اولاده
شی گرفت.“

۹. لیکن داوود د جواب ریکاب و برار شی بعنه باچه های
رمون بئروتی گفت: ”قسم د زندگی خداوند که جان مره از
هر مصیبت-و-بدبختی خلاص کده،^{۱۰} وختی کسی که دز
مه خبر دده گفت، ’اونه، شائلو مرده،‘ و فکر کد که خبر
خوش آورده، ما او ره دستگیر کدم و د صیقلگ کشتم. امی
جایزه بود که بلده خبر شی دزو ددم.^{۱۱} پس چیقس کلوتر
بشه جایزه مردای شریر که یگ آدم نیک ره د خانه شی د بله
جاگه شی کشته بشه! و آلی آیا خون ازو ره از شمو
بازخاست نکنم و شمو ره از روی زمی نابود نکنم؟“^{۱۲} اوخته
داوود د مردای جوان امر کد و اونا امو دو ره کشت؛ اونا
دست و پای ازوا ره منئی کد و جسدای ازوا ره د پالوی نور
حبرون ازو کد. لیکن سر ایشبوشت ره گرفته د قبر ابنیر د
حبرون دفن کد.

داؤود پادشاهِ اسرائیل مُوشه

۱ اوخته تمام طایفه های اسرائیل دَ پیشِ داؤود دَ حبرون آمد و گُفت: ”توخ کُو، مو گوشت و استغون تُو اَسْتی. ۲ دَ گذشته ام وختیکه شائول دَ بله مو پادشاه بود، ای تُو بودی که لشکرِ اسرائیل ره بُرو موبُردی و داخل میوردی. امچنان خداوند دز تُو گُفت، ’تُو قوم مه اسرائیل ره رهبری مونی و تُو دَ بله اسرائیل حکمران موشی.“

۳ پس تمام ریش سفیدای اسرائیل دَ پیشِ پادشاه دَ حبرون آمد و داؤود پادشاه دَ حبرون دَ حضورِ خداوند قد ازوا عهد بسته کد و اونا داؤود ره مَسَح کد تا دَ بله اسرائیل پادشاه شنه. ۴ داؤود سی ساله بود که پادشاه شد و چل سال پادشاهی کد. ۵ او هفت سال و شش ماه دَ حبرون دَ بله یهودا پادشاهی کد و سی و سه سال دَ اورشَلیم دَ بله تمام اسرائیل و یهودا پادشاهی کد.

۶ دَ امزو غیت پادشاه و نفرای شی دَ اورشَلیم دَ خلافِ یبوسیا که باشنده های امزو سرزمی بود رفت و اونا دَ داؤود گُفت: ”تُو دَ اینجی داخل شده نمیتنی! حتی کورا و لنگا تُو ره پس دور میدیه.“ اونا قد خود خو موگُفت: ”داؤود دَ اینجی داخل شده نمیتنه.“ ۷ لیکن داؤود قلعه صهیون ره گرفت که فعلاً شارِ داؤود گُفته موشه. ۸ داؤود دَ امزو روز گُفت: ”هر کسی که میخایه یبوسیا ره بزنه، باید از جایی که او دَ منه قلعه موره دَ بله لنگا و کورای که داؤود ازوا بد موبره حمله کنه.“ امزی خاطر گُفته شده: ”کور و لنگ دَ خانه داخل نموشه.“

۹ دَ امزی رقم داؤود دَ قلعه جای۔ دَ جای شُد و اُو ره «شارِ داؤود» نام کد. داؤود دَ گرد۔ و۔ بر شی از دیوالِ قلعه طرفِ داخلِ آبادی کد. ۱۰ داؤود روز دَ روز بُزرگ شُدِه مورفت، چُون خُداوند، خُدا ی لشکرها قد ازو بُود.

۱۱ دَ امزو غیت حیرام پادشاهِ صُور قاصدا ره قد چیوای درختِ سَرو و نجارا و سنگ تراشا دَ پیشِ داؤود ری کد؛ و اونا بلده داؤود یگ خانه آباد کد. ۱۲ اوخته داؤود فامید که خُداوند اُو ره دَ بله اسرائیل بحیثِ پادشاه مقرر کده و پادشاهی ازو ره بخاطرِ قومِ خُو اسرائیل دَ جایگاهِ بلند قرار دده. ۱۳ بعد ازی که داؤود از حبرون دَ اورشَلیم آمد، اُو دیگه کنیزا و دُختر و ره ام خاتو کد و باچه ها و دُختر و دیگه ام بلده ازو دَ دُنیا آمد. ۱۴ نام های اولادای که بلده ازو دَ اورشَلیم دَ دُنیا آمد، ازی قرار آسته: شَموعا، شویاب، ناتان، سُلیمان، ۱۵ ییحار، ایشوع، نِفگ، یافیع، ۱۶ ایشمع، ایداع و ایفیلط.

داؤود فَلَسطینیا ره شکست میدیه

۱۷ وختی فَلَسطینیا شنید که داؤود ره بحیثِ پادشاهِ اسرائیل مَسَح کده، تمامِ فَلَسطینیا سُون باله بلده پالیدونِ داؤود آمد. امی که داؤود دَزی باره شنید، اُو دَ قلعه داخل شُد. ۱۸ فَلَسطینیا آمده دَ درّه رفائیا تیت شُد. ۱۹ اوخته داؤود از خُداوند هدایت طلب کده گُفت: “آیا دَ خلافِ فَلَسطینیا بورم؟ آیا اونا ره دَ دستِ ازمه تسلیم مونی؟” خُداوند دَ داؤود گُفت: “بورو، ما فَلَسطینیا ره حتماً دَ دستِ تُو تسلیم مومم.” ۲۰ پس داؤود دَ بعل۔ پراصیم آمد و اونا ره دَ اونجی شکست دده

گفت: ”خداوند دَ بَيْنِ دُشْمَنایِ مه دَ پِیشِ رُویِ مه رَخنه کد،
رقمی که آوها رَخنه مُونه.“ امزی خاطر اُمُو جای ره بَعَل-
پِراصِیم نام کد. ^{۲۱} فَلَاسْطِینِیا بُت‌هایِ خُو ره دَ اُونجی ایله کد
و داؤود و نفرای شی اونا ره گِرِفته بُرد.

^{۲۲} فَلَاسْطِینِیا بَسْمِ باله اَمَد و دَ دَرّه رِفائِیا تِیت شُد. ^{۲۳} اوخته
داؤود از خُداوند هِدایتِ طَلب کد و خُداوند گُفت: ”باله نرو،
بَلِکِه دَوره کده دَ پُشتِ سِرِ ازوا بورو و دَ پِیشِ بِرِختونِ توت
دَ بَلِه ازوا حَمَله کُو. ^{۲۴} و خَتِیکه آوازِ قَدَمِ ها ره از بَلِه بِرِختونِ
توت شِنیدی، اوخته عَجَله کُو، چراکه دَ امزُو غَیتِ خُداوند
پِیشلون تُو حَرکتِ مُونه تا لَشکَرِ فَلَاسْطِینِیا ره بَزَنه.“ ^{۲۵} پس
داؤود اُمُو رَقم کد که خُداوند دَزُو اَمَر کُدد و اُو فَلَاسْطِینِیا ره
از جِبعه تا جازر شِکست دَد.

پس اُوردونِ صندوقِ عهد

^۱ ۶ داؤود بَسْمِ تمامِ مَرَدایِ جِیرگه‌تویِ اِسْرَائِیل ره که سی
هزار نفر بُود جَم کد. ^۲ اوخته داؤود و پِگِ نفرای که قد شی
قَتی بُود باله شُدِه سُونِ بَعَلِی-یَهُودا رِی شُد تا صندوقِ خُدا
ره ازونجی بیره، صندوقی ره که دَ «نام» یاد موشُد، یعنی دَ
نامِ خُداوندِ لَشکَرها که دَ بَلِه صندوقِ دَ مِینکلِ کِرُوبِیا حُضُور
دَشت. ^۳ اونا صندوقِ خُدا ره دَ بَلِه یگِ کراچی نو اِیشت و اُو
ره از خانِه اَبیناداب که دَ بَلِه تِپه بُود گِرِفته اُورد. عَزّا و اَخیو
باچه هایِ اَبیناداب کراچی نو ره هی مَوکد. ^۴ و خَتِیکه اونا
کراچی ره قد صندوقِ خُدا از خانِه اَبیناداب از تِپه میُورد،
اَخیو پِیشِ رُویِ صندوقِ مورفت. ^۵ دَمزُو غَیتِ داؤود و پِگِ

خانوارِ اسرائیل دَ حُضُورِ خُداوندِ قَدِ تَمَامِ قُوْتِ خُوِ بَازِی
کده قَدِ آلاَتِ مُوسِیْقِی سُرُودِ مِیخاند، یَعْنِی قَدِ بَرِیْطِ هَا، چَنگ
هَا، دَیْرِه هَا، دُول هَا و سَنج هَا.

۶ وختی اونا دَ خرمنجویِ ناکون رسید، عَزَّا دِستِ خُوِ رِه
سُونِ صَنْدُوقِ خُدا دِرَاز کد و اُو رِه مَحْکَمِ گَرِیْفَت، چُونِ پَای
گاوو لَخْشِیْد. ۷ اوخته آتِشِ غَضَبِ خُداوندِ دَ بَلِه عَزَّا داغ شُد
و خُدا اُو رِه بَخاطِرِ خَطَایِ شِی دَ اُمونجی زَد و اُو دَ اُمونجی
دَ پِیْشِ صَنْدُوقِ خُدا مُرد. ۸ داؤودِ سَخْتِ غَمْگِی شُد، چِرَاکِه
خُداوندِ دَ بَلِه عَزَّا حَمَلِه کدُد؛ پَسِ اُمُو جَایِ رِه فَاْرِصِ-عَزَّا
نَامِ کد که تا اِمروزِ دَمَزِی نَامِ یَادِ مَوْشِه. ۹ دَ اَمزُو رُوزِ داؤودِ
از خُداوندِ تَرَسِیْد و گُفَت: ”چِطُورِ صَنْدُوقِ خُداوندِ دَ پِیْشِ
اَزْمِه بِیْه؟“ ۱۰ پَسِ داؤودِ نَخَاسْتِ که صَنْدُوقِ خُداوندِ رِه دَ
پِیْشِ خُوِ دَ شَارِ داؤودِ بُبْرِه؛ بَلْکِه داؤودِ اُو رِه دَ خَانِه عوبید-
اِدومِ جَتی بُرد. ۱۱ صَنْدُوقِ خُداوندِ دَ خَانِه عوبید-اِدومِ جَتی
مُدَتِ سِه مَاهِ مَندِ و خُداوندِ عوبید-اِدومِ و تَمَامِ خَانُوَارِ شِی
رِه بَرِکْتِ دَد.

۱۲ اوخته دَ داؤودِ پادشاهِ گُفَتِه شُد که، ”خُداوندِ خَانُوَارِ
عوبید-اِدومِ و تَمَامِ مَالِ-و-دَاراییِ شِی رِه بَخاطِرِ صَنْدُوقِ
خُدا بَرِکْتِ دَدِه.“ پَسِ داؤودِ رِفْتِ و صَنْدُوقِ خُدا رِه از خَانِه
عوبید-اِدومِ قَدِ خُوشحالیِ دَ شَارِ داؤودِ اُورْد. ۱۳ کَسایِ که
صَنْدُوقِ خُداوندِ رِه مُوْبُرْدِ وختی شَشِ قَدَمِ رِفْت، داؤودِ یِگِ
نَرگاوِ و یِگِ گوسلِه چاغی رِه قُربانیِ کد. ۱۴ داؤودِ دَ حَالِیکِه
یِگِ اِیْفُودِ کَتانیِ رِه دَ گِرْدِ خُوِ پِیچِ کدُد، قَدِ تَمَامِ قُدْرَتِ خُوِ دَ
حُضُورِ خُداوندِ بَازِیِ مُوکَد. ۱۵ دَ اَمزِی رَقْمِ داؤودِ و تَمَامِ

خانوارِ اسرائیل صندوقِ خداوند ره قد چيغ-و- شور خوشحالی و آوازِ شپور باله اورد. ^{۱۶} امی که صندوقِ خداوند دَ شارِ داوود داخل شد، میخال دخترِ شائول از کلکین خانه توخ کده دید که داوود پادشاه دَ حضورِ خداوند خیزک-و- قرتک زده بازی مونه. پس او داوود ره دَ دلِ خو تحقیر-و- توهین کد.

^{۱۷} اونا صندوقِ خداوند ره داخل اُورده دَ جای شی دَ منه خیمه که داوود بلده شی ایسته کد ایشته؛ و داوود قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی دَ حضورِ خداوند تقدیم کد. ^{۱۸} وختیکه داوود از تقدیم کدون قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی خلاص شد، او مردم ره دَ نامِ خداوند لشکرها برکت دد ^{۱۹} و دَ پگِ مردم، یعنی دَ تمامِ جمعیتِ اسرائیل، ام دَ مردا و ام دَ خاتونو دَ هر کدم شی یگ دانه نان، یگ توته گوشت و یگ دانه کیکِ کشمشی دد. بعد ازو تمام مردم هر کدم شی طرفِ خانه خو رفت.

^{۲۰} اوخته داوود دَ خانه خو رفت تا خانوارِ خو ره برکت بدیه، لیکن میخال دخترِ شائول دَ دمِ راهِ شی آمده دَ طعنه گُفت: ”پادشاهِ اسرائیل امروز چیقس خود ره با حرمت کد وختیکه خود ره دَ پیشِ چیمای کنیزای خدمتگاری خو لُچ کد، امو رقم که یگ نفر ایلهی خود ره لُچ کده بے آبرو مونه.“

^{۲۱} داوود دَ میخال گُفت: ”ای کار مه دَ حضورِ خداوندی بود که مره دَ جای آته تو و پگِ خانوارِ شی انتخاب کد تا مره دَ بله قومِ خداوند، یعنی اسرائیل حکمران تعیین کنه؛ امزی خاطر ما دَ حضورِ خداوند بازی کدم. ^{۲۲} ما ازی کده ام

کلوتر خود ره حقیر مُونم و دَ نظرِ خود خُو پَسْت موشم،
لیکن دَ باره کِنیزای که توره گُفتی، دَ پیشِ ازوا احترام پیدا
مُونم. ^{۲۲} و میخال دُخترِ شائول تا روزِ مُردون خُو صاحبِ
أولاد نَشُد.

وَعِدِه خُدا دَ داؤود

^۱ وختی پادشاه دَ خانه خُو جای-د-جای شُد و خُداوند
أو ره از شرِ پگِ دُشمنای گِرد-و-بَر شی آرامی دَد، ^۲ پادشاه
دَ ناتان نبی گُفت: ”توخ کُو، ما دَ خانه که از چپو سَرَو آباد
شُدِه زندگی مُونم، دَ حالیکه صندوقِ خُدا دَ منِه پرده های
خیمه قرار دَره.“ ^۳ ناتان دَ پادشاه گُفت: ”بورُو، هر چیزی که
دَ دلِ تُو آسته انجام بَدی، چُون خُداوند قد تُو آسته.“

^۴ مگم دَ امزُو شاو کلامِ خُداوند دَ ناتان اَمده گُفت:

^۵ ”بورُو و دَ خِدمتگار مه داؤود بُگی که خُداوند اینی رقم
مُوگیه، ’تُو کسی نیستی که بلده مه خانه آباد کنی تا ما دَز
شی جای-د-جای شَنم. ^۶ ما از روزی که بنی اسرائیل ره از
مِصر بُرو اُوردُم تا امروز دَ یگِ خانه جای-د-جای نَشُدیم،
بلکه دَ یگِ خیمه که جایگاه مه بُود دَ حرکت بُودیم. ^۷ ما دَ هر
جای قد پگِ بنی اسرائیل دَ حرکت بُودیم، آیا هرگز ما یگِ
کلمه دَزی باره دَ یکی از رهبرای اسرائیل گُفتیم؟ آیا دَ کسای
که اونا ره بلده چوپونی قوم خُو اسرائیل مقرر کدُم، گُفتم که،
”چرا بلده مه یگِ خانه از چپو سَرَو آباد نمونید؟“

^۸ پس آلی دَ خِدمتگار مه داؤود بُگی که خُداوند لشکرها اینی

رقم مُوگيه، 'ما توره از علفچر از پشتِ رمه گريفتم تا د بِلِه قوم مه اسرائيل حُکمران شني. ^۹ د هر جای که مورفتی ما قد تو بودم و پگ دشمنای تو ره از پیشِ روی تو نابود موكدم؛ و آلی ما نام تو ره بزرگ مونم، رقمِ نامِ بزرگای روی زمی. ^{۱۰} ما بلده قوم خو اسرائيل یگ جای تعیین مونم و اونا ره د اونجی جای-د- جای مونم تا اونا د جای خودون خو زندگی کنه و دیگه ترس-و- لرز ندشته بشه؛ و مردمای شیر-و- بدکار دیگه اونا ره آزار-و- اذیت نکنه مثل که سابق موكد، ^{۱۱} یعنی د دورونی که قاضی‌ها ره د بِلِه قوم خو اسرائيل تعیین موكدم. ارے، ما توره از شرِ پگِ دشمنای تو آرام مونم.

امچنان دزو بگی که خداوند دز تو خبر دده مُوگيه، 'خداوند خانه تو ره آباد مونه. ^{۱۲} وختیکه روز تو پوره شنه و قد بابه‌کلونای خوتی خاک خاو کنی، اوخته ما اولاده تو ره که از پشتِ کمر تو د وجود مییه، بعد از تو د جای تو ایستلجی مونم و پادشاهی شی ره برقرار موكنم. ^{۱۳} اونمو بلده نام مه یگ خانه آباد مونه و ما تختِ پادشاهی ازو ره تا ابد برقرار نگاه مونم. ^{۱۴} ما آته ازو موشم و او باچه مه موشه؛ لیکن اگه خطا کنه، ما او ره قد تیاقِ انسان ها، قد ضربه های تیاقِ بنی آدم ادب میدیم. ^{۱۵} مگم محبت-و- رحمت مه ازو دور نموشه، رقمیکه از شائل دور کدم، از کسی که او ره از پیشِ روی تو باله کدم. ^{۱۶} خانه تو و پادشاهی تو تا ابد د حضور مه پایدار مومنه و تخت تو تا ابد برقرار موبشه.

^{۱۷} پس ناتان مطابقِ تمامِ امزی توره ها و پگِ امزی رویا قد داؤود توره گفت.

۱۸ اوخته داؤود پادشاه رفته د حُضُورِ خُداوند شِشت و کُفت:
 ”آی خُداوند-خُدا، ما کی اَسْتُم و خانوار مه چی اَسْتِه که تُو
 مَرِه تا ای مقام رَسندے؟“ ۱۹ ای ام د نظر تُو کَم اَمَد، آی
 خُداوند-خُدا، چُون تُو د بارِه خانوارِ خِدْمَتگار خُو که د
 زمانای دُور مییه ام توره کُفتی. آی خُداوند-خُدا، آیا قد پگ
 اِنسان ها امی رقم رفتار مونی؟ ۲۰ علاوه ازی داؤود دیگه چی
 مِیْتَنه دَز تُو بُگیه، چُون تُو خِدْمَتگار خُو ره مِیْنَخشی، آی
 خُداوند-خُدا. ۲۱ بخاطرِ وَعِدِه خُو و مُطابِقِ مِیلِ خُو تُو پگ
 امزی کارای بُزرگ ره انجام ددی تا خِدْمَتگار خُو ره از
 مقصد خُو باخبر کنی. ۲۲ امزی خاطر تُو بُزرگ اَسْتی، آی
 خُداوند-خُدا، چُون اُمُو رقم که مو قد گوشای خُو شِنیدے،
 هیچ کس رقم از تُو آلی نییه و غیر از تُو دیگه خُدا وجود ندره.
 ۲۳ رقم قوم تُو اِسْرائیل، د رُوی زمی کُدم مِلَّت اَسْتِه که خُدا
 رفته اونا ره آزاد کده بَشِه و اونا ره بلده خُو قوم جور کده
 بَشِه؟ تُو نام خُو ره مشهور کدی و کارای بُزرگ و باهیت
 بلده قوم خُو انجام ددی و خْتیکه مِلَّت ها و خُدايون ازوا ره
 از پیش رُوی قوم خُو هی کدی. ۲۴ و تُو قوم خُو اِسْرائیل ره
 بلده خُو آباد-و-اُسْتوار کدی تا اونا بلده همیشه قوم تُو بَشِه
 و تُو، آی خُداوند، خُداي ازوا بَشی.

۲۵ و آلی آی خُداوند-خُدا، وَعِدِه ره که د بارِه خِدْمَتگار خُو و
 خانوار شی کدی تا اَبَد برقرار نگاه کُو و چیزی ره که کُفتی،
 مُطابِقِ اَزو عمل کُو. ۲۶ بیل که نام تُو تا اَبَد بُزرگ بُمَنه و کُفته
 شُنه، ’خُداوند لشکرها خُداي اِسْرائیل اَسْتِه؛‘ و خانوار

خِدمتگار تُو داوود دَ حُضُور تُو برقرار بُمَنه. ^{۲۷} چُون تُو، اِی خُداوندِ لشکرها خُداى اِسرائیل، اِی ره دَ خِدمتگار خُو بَرَمَلا کده گُفتی، 'ما خانِه تُو ره آباد مُونم.' امزی خاطر خِدمتگار تُو جُرأت کد که امی دُعا ره دَ حُضُور تُو بیره. ^{۲۸} و آلی اِی خُداوند- خُدا، تنها تُو خُدا اَسْتی و تورای تُو حَقِیقت اَسْتِه و تُو امی چِیزای خُوب ره دَ خِدمتگار خُو وعده کدی. ^{۲۹} پس آلی مِهریانی کده خانوارِ خِدمتگار خُو ره بَرکت بدی تا دَ حُضُور تُو بَلدِه همیشه باقی بُمَنه، چُون خود تُو اِی خُداوند- خُدا اِی ره گُفتی؛ و قد بَرکتِ از تُو خانوارِ خِدمتگار تُو تا اَبَد بَرکت یافته موشه.

پیروزی داوود

۱ بعد از چند وخت داوود فَلَسطینیا ره زده سرکوب کد و مِتگ- اَمّاه ره از دِستِ فَلَسطینیا گِرِفت. ^۲ او موآبیا ره ام شِکست دَد. او اونا ره دَ رُوی زمی خاوَلی کده قد ریسپو اندازه کد و از هر سه اندازه ریسپو دُو اندازه شی ره کُشت و اندازه سِوَم ره زنده ایشْت. پس موآبیا خِدمتگاراى داوود شُد و دَزُو جَزیه مِیدَد.

۳ داوود هَدَد- عِزِر باچه رِحوب، پادشاهِ صوبه ره وختیکه مورفت تا قُدرت خُو ره دَ بَغَلِ دریای فَرَات بَسْم دَ دِست بیره، زَد. ^۴ و داوود یگ هزار و هفت صد سوار و بیست هزار عسکر پیده ازو ره اَسیر گِرِفت و سِنگیرِ پایای تمامِ اَسپای گاډی های جنگی ره مُنْتی کد، لیکن بَلدِه صد گاډی جنگی امزُو اَسپ ها نگاه کد. ^۵ وختی مرْدُم ارام از دَمِشَق اَمَد که دَ

هَدَد۔ عِزْر پادشاهِ صوبه کومک کنه، داؤود بیست و دُو هزار نفر ازوا ره ام کُشت.^۶ داؤود دَ منطقه مردُمِ ارام دَ دَمِشَق پیره دارخانه ها قرار دَد و ارامیا خِدْمَتگَارِ داؤود شُد و دَزُو جَزیه مِیْدَد. دَ امزی رقم خُداوند دَ داؤود دَ هر جای که مورفت پیروزی مِیْدَد.^۷ داؤود سِپَرهای طِلائی ره که دَ پیشِ خِدْمَتگَارای هَدَد۔ عِزْر بُود گِرِفْت و دَ اورشَلِیم اُورِد.^۸ امچنان از باته و بیروتای که شارای هَدَد۔ عِزْر بُود، داؤود پادشاه برونزِ بے اندازه کَلو دَ دِست اُورِد.

^۹ وختی توعی پادشاهِ حَمات شِنِید که داؤود تمامِ لَشکرِ هَدَد۔ عِزْر ره شِکست دَدَه،^{۱۰} اُو باچِه خُو یورام ره دَ پیشِ داؤود پادشاه رِی کد تا احوالِ سَلامتی اَزو ره پُرسان کنه؛ و ازی که داؤود قد هَدَد۔ عِزْر جَنگ کده و اُو ره شِکست دَدَه، بَلَدِه شی تَبْرِیک بُگیه، چُون هَدَد۔ عِزْر قد توعی جَنگ دَشت. یورام بَلَدِه اَزو چِیزای نُقرهیی، طِلائی و برونزی اُورِد.^{۱۱} داؤود پادشاه امی چِیزا ره ام دَ خُداوند وَقَف کد، اُمُو رِقْم که نُقره و طِلا ره از پَگِ مِلَّت های شِکست خورده وَقَف کد،^{۱۲} یعنی از ارام، موآب، عمونیا، فَلَسطِینیا، عَمالِیقیا و وُلجِه هَدَد۔ عِزْر باچِه رِحوب، پادشاهِ صوبه.

^{۱۳} داؤود دَ غَیْتِ پَس اَمَدو هژده هزار نفرِ اِدومیا ره دَ دَرِه نَمک زَد و دَمزی رِقْم بَلَدِه خُو نامِ کُتِه کَمایی کد.^{۱۴} اُو دَ اِدوم پیره دارخانه ها قرار دَد، یعنی دَ تمامِ اِدوم؛ و پَگِ اِدومیا خِدْمَتگَارِ داؤود شُد. دَ امزی رِقْم خُداوند دَ داؤود دَ هر جای که مورفت پیروزی مِیْدَد.

^{۱۵} داؤود دَ بِلَه تمامِ اِسْرَائِیل پادشاهی مُوکد و عَدالْت و

انصاف ره د مینکل پگ قوم خو د جای میورد. ^{۱۶} یوآب باچه صرویه قومندان لشکر بود و یهوشافاط باچه اخیلود کاتب؛ ^{۱۷} صادوق باچه اخیطوب و اخیملک باچه ابیاتار پیشوایو بود و سیرایا منشی؛ ^{۱۸} بنایاه باچه یهویاداع قومندان کریتیا و فلتیا بود و باچه های داوود مقام پیشوایی دشت.

مهربانی داوود د بله مفیبوشت

^{۱۹} یگ روز داوود پرسید: "آیا از خانوار شائول هنوز کدم کس باقی منده تا بخاطر یوناتان د حق ازو مهربانی کنم؟" ^۲ د امزو غیت یگ خدمتگار خانوار شائول د نام صیبا د اونجی بود و اونا او ره کوی کده د پیش داوود آورد و پادشاه ازو پرسان کده گفت: "آیا تو صیبا آستی؟" صیبا گفت: "خدمتگار تو حاضر آسته." ^۳ پادشاه گفت: "آیا از خانوار شائول هنوز کدم کس باقی منده تا بخاطر خدا د حق شی مهربانی کنم؟" صیبا د پادشاه گفت: "یگ باچه یوناتان هنوز باقی یه که از پایای خو شل آسته." ^۴ پادشاه از شی پرسان کد: "او د کجا یه؟" صیبا د پادشاه گفت: "فِعلاً او د خانه ماکیر باچه عمیئیل د لو-دبار آسته." ^۵ اوخته داوود پادشاه نفر ری کد و اونا او ره از خانه ماکیر باچه عمیئیل از لو-دبار گرفته آورد.

^۶ وختی مفیبوشت باچه یوناتان د پیش داوود آمد، خود ره قد روی خو اندخته احترام کد. داوود گفت: "تو مفیبوشت آستی؟" او گفت: "خدمتگار تو حاضر آسته." ^۷ داوود دز شی گفت: "نترس؛ ما بخاطر آته تو یوناتان حتماً د حق تو

مهربانی مُونم و تمام زمينِ بابه تُو شائول ره دز تُو پس ميديم
و تُو همیشه د سرِ دسترخونِ ازمه نان موخوری.^۸
مفيبوشيت احترام کد و گُفت: ”ما خدمتگار تُو چی اَسْتَم که
تُو د حقِ ازمه وری سگِ مُرده مهربانی مونی؟“

^۹ اوخته پادشاه صيبا خدمتگارِ شائول ره کوی کده گُفت:
”هر چیزی که د شائول و خانوار شی تعلق دشت، ما د نوسه
بادار تُو ددم.^{۱۰} پس تُو، باچه های تُو و خدمتگرای تُو زمی
ره بلده ازو کشت کنيد و حاصلِ شی ره بيريد تا نوسه بادار
تُو بلده خوردو خوراک دشته بشه، ليکن مفيبوشيت نوسه
بادار تُو همیشه د سرِ دسترخونِ ازمه نان موخوره.“ صيبا
پوزده باچه و بيست خدمتگار دشت.^{۱۱} صيبا د پادشاه گُفت:
”رقمی که تمام چيزا ره بادار مه پادشاه د خدمتگار خو امر
کده، امو رقم خدمتگار تُو اونا ره انجام ميديه.“ پس
مفيبوشيت د سرِ دسترخونِ داوود رقمِ یکی از باچه های
پادشاه نان موخورد.^{۱۲} مفيبوشيت يگ باچه جوان د نام ميکا
دشت. پس تمام کسای که د خانه صيبا زندگی مُوكد
خدمتگرای مفيبوشيت شد.^{۱۳} مفيبوشيت د اورشليم جای-د-
جای شد، چراکه همیشه د سرِ دسترخونِ پادشاه نان
موخورد. او از هر دو پای خو شل بود.

پیروزی داوود د بله عمونیا

۱۰ بعد از يگ مدت زمان پادشاهِ عمونیا فوت کد و باچه
شی حانون جانشينِ ازو شد.^۲ داوود گُفت: ”ما ميخایم که قد
حانون باچه ناحاش د نيتِ نیک رفتار کنم، امو رقم که آته

شی قد ازمه د نیت نیک رفتار کد. “ اوخته داؤود از دست خدمتگرای خو پیغام ری کد تا او ره بخاطر آته شی تسلیت بگیه. وختیکه خدمتگرای داؤود د سرزمین عمونیا آمد،^۲ حکمرانای عمونیا د بادار خو حانون گُفت: “آیا فکر مونی که داؤود بخاطر احترام آته تو ای قاصدا ره قد پیغام تسلیت د پیش تو ری کده؟ نه، داؤود خدمتگرای خو ره بخاطر معلومات جم کدو و جاسوسی کدو د باره شار ری کده تا شار ره سرنگون کنه.”^۳ پس حانون خدمتگرای داؤود ره گرفته نیم ریش ازوا ره کل کد و کالاهای ازوا ره از کمر تا پشت ران چک کده اونا ره سون راه شی ری کد.^۴ وختی د داؤود خبر دده شد، او د دم راه ازوا نفر ری کد، چون اونا غدر احساس شرم موکد. پادشاه دزوا گُفت: “د اریحا بُمید تا ریش های شمو برسه، بعد ازو پس بیید.”

^۵ وختی عمونیا دید که داؤود ازوا بدبر شده، اونا از ارامیای بیت-رحوب و ارامیای صوبه بیست هزار عسکر پیده و از پادشاه معکه یگ هزار نفر و از مردای طوب دوازده هزار نفر ره اجیر کد.^۶ غیتیکه داؤود دزی باره شنید، او یوآب ره قد تمام لشکر مردای جنگی ری کد.^۷ عمونیا ام بر شده آمد و د دان درگه شار بلده جنگ آمادگی گرفت، لیکن ارامیای صوبه و رحوب و مردای طوب و معکه د اطراف شار علیده آماده شد.

^۸ وختی یوآب دید که جنگ د خلاف شی از دو رخ در میگیره، یعنی ام از پیش روی و ام از پشت سر، او چند نفر از مردای جرگه توی اسرائیل ره انتخاب کد و اونا ره د برابر ارامیا قرار

دَد؛ ^{۱۰} و باقی نفراره د دست برار خو آبیشای تسلیم کد و اونا د برابر عمونیا آمادگی گرفت. ^{۱۱} یوآب گفت: ”اگه ارامیا د بله مه زور شد، تو د کومک ازمه بیه و اگه عمونیا د بله از تو زور شد، ما د کومک از تو مییم. ^{۱۲} قوی بشید و بیید که بخاطر قوم خو و بخاطر شارای خدای خو مردانه جنگ کنی. ازو او سو خداوند هر چیزی که د نظر شی خوب معلوم موشه اموره انجام بدیه.“

^{۱۳} پس یوآب و نفرای که قد شی قتی بود پیش رفت تا قد ارامیا جنگ کنه؛ ولے اونا از پیش ازو دوتا کد. ^{۱۴} وختی عمونیا دید که ارامیا دوتا کد، اونا ام از پیش آبیشای دوتا کده د منه شار رفت. اوخته یوآب از جنگ عمونیا پس تاو خورد و د اورشلیم آمد.

^{۱۵} وختی ارامیا دید که اونا از پیش لشکر اسرائیل شکست خورده، اونا بسم جم شده یگجای شد. ^{۱۶} هدد-عزر نفر ری کد و ارامیای ره که د او طرف دریای فرات بود آورد؛ اونا د حیلام آمد و شوپک قومندان لشکر هدد-عزر پیشلون ازوا میمد. ^{۱۷} وختی د داوود خبر رسید، او پگ لشکر اسرائیل ره جم کد و از دریای اردن تیر شده د حیلام آمد. اوخته ارامیا خود ره د خلاف داوود آماده کد و قد شی جنگ کد. ^{۱۸} لیکن ارامیا از پیش لشکر اسرائیل بسم دوتا کد و داوود هفت صد سوار گاڈی های جنگی و چل هزار عسکر پیده ارامیا ره کشت؛ و شوپک قومندان لشکر ازوا ره ام زد که د امونجی مُرد. ^{۱۹} وختی تمام پادشایونی که خدمتگار هدد-عزر بود دید که از پیش لشکر اسرائیل شکست خورده، اونا قد اسرائیل

صُلْح كد و تابع ازوا شُد. بعد ازو اراميا از ترسِ اسرائيل
ديگه دَ عمونيا كومك نكد.

داؤود و بتشبع

۱۱ دَ بهارِ سال، دَ وختيکه پادشايو دَ جنگ موره، داؤود
يوآب ره قد خدمتگاري خو و تمام لشکرِ اسرائيل دَ جنگ
ري کد؛ اونا عمونيا ره از بين بُرد و شارِ ربه ره محاصره
كد. ليکن داؤود دَ اورشليم مند.

۲ يگ روز دمِ ديگر داؤود از جاگه خو باله شُد دَ بله بام
قصرِ پادشاهي رفت و دَ حاليکه قدم ميزد از بله بام يگ خاتو
ره بيد که جان خو ره موششت؛ امو خاتو غدر نوربند بود.
۳ اوخته داؤود نفر ري کد تا دَ باره امزو خاتو پرس-و-پال
کنه و او خبر آورده گُفت: ”او بتشبع دخترِ اليعام، خاتونِ
اوريايِ حتى آسته.“ ۴ پس داؤود قاصدا ره ري کد که او ره
گرفته بيره و او دَ پيشِ داؤود آمد و داؤود قد ازو خاو شُد. -
دَ امزو غيت او خود ره از ناپاكي عادتِ ماهوار خو پاک
كد. -- بعد ازو او پس دَ خانه خو رفت. ۵ امو خاتو
شکامتو شُد و دَ داؤود پيغام ري کده گُفت: ”ما حامله
آستم.“

۶ پس داؤود دَ يوآب پيغام ري کده گُفت: ”اوريايِ حتى ره دَ
پيشِ ازمه ري کو.“ و يوآب اوريا ره دَ پيشِ داؤود ري کد.
۷ وختي اوريا دَ پيشِ ازو آمد، داؤود احوالِ يوآب و احوالِ
لشکر و وضعيتِ جنگ ره ازو پرسان کد. ۸ بعد ازو داؤود دَ

أوريا كُفِت: "دَ خانِه خُو بورُو و دمِ پایای خُو ره راست كُو." پس أوريا از قصرِ پادشاه بُر شُدِه رفت و از پُشتِ ازُو از طرفِ پادشاه یگ تحفه ریی شُد. ^۹ لیکن أوريا دَ پیشِ درِگه قصرِ پادشاه قد دیگه خِدْمَتگاراى بادار خُو خاو کد و دَ خانِه خُو نرفت.

^{۱۰} وختی دَ داؤود كُفِتِه شُد كه أوريا دَ خانِه خُو نرفته، داؤود دَ أوريا كُفِت: "آیا تُو نو از مُسافِرَت نمدی؟ پس چرا خانِه خُو نرفتی؟" ^{۱۱} أوريا دَ داؤود كُفِت: "صندوقِ خُداوند و لشكرِ إسرائيل و يهُودا دَ خيمه ها آسته و بادار مه يوآب قد خِدْمَتگاراى بادار مه دَ صحرا دَ خيمه گاه؛ آیا ما دَ خانِه خُو بورُم و خورده و وُچی كده قد خاتُون خُو خاو كُنم؟ دَ زندگي تُو و دَ سر تُو قَسَم كه ما ای كار ره نمونم!" ^{۱۲} پس داؤود دَ أوريا كُفِت: "امروز ام دَ امینجی بَشی؛ صَباح تُو ره ریی مونم." و أوريا امُو روز تا صُبْحِ روزِ دیگه شی ام دَ اورشَلیم شِست. ^{۱۳} اوخته داؤود او ره كوی كد كه دَ حُضُور شی بُخوره و وُچی كنه و او ره نشه كد، ولے دَ غَيتِ شام او بُر شُدِه رفت و دَ جاگه خُو قد خِدْمَتگاراى بادار خُو خاو کد و دَ خانِه خُو نرفت.

^{۱۴} دَ وختِ صُبْحِ داؤود بَلدِه يوآب یگ خطِ نَوشته كد و از دِستِ أوريا دَز شی ریی كد. ^{۱۵} دَ خطِ اینی رقمِ نَوشته كد: "أوريا ره دَ خطِ اوّلِ سخت ترينِ جنگِ قرارِ بدی و از پالوی شی عَقَبِ نِشینی كُو تا او زده شُنه و بُمره." ^{۱۶} دَ حالیکه شار دَ محاصره يوآب بُود، او أوريا ره دَ جایي قرار دَد كه مِیدَنست قوی ترينِ مردای جنگی دُشمو دَ اونجی آسته.

۱۷ وختی مردای شار بُرو اَمده قد یوآب جنگ کد، بعضی نفرای که خدمتگاری داوود بود کُشته شُدۀ اُفتد و اُوریای حتی ام قد ازوا کُشته شُد. ۱۸ اوخته یوآب قاصد ریی کده تمام خبرِ جنگ ره د داوود رَسند؛ ۱۹ و د قاصد هِدایت دده گُفت: ”وختیکه تمام خبرِ جنگ ره د پادشاه رَسندی، ۲۰ اگه قار پادشاه باله امد و دز تو گُفت، ’چرا د غیتِ جنگ د شار اوقس نزدیک شُدید؟ آیا شمو نموفامیدید که از بله دیوال قد تیر میزنه؟ ۲۱ ابیملک باچه یروب-بشیت ره کی کُشت؟ آیا یگ خاتو سنگ بلنه دستاس ره از بله دیوال د سر ازو پورته نکد و او د تبص نمرد؟ پس چرا د دیوال شار نزدیک شُدید؟’ اوخته تو دز شی بگی، ’خدمتگار تو اُوریای حتی ام کُشته شُد.“

۲۲ پس قاصد ریی شُدۀ امد و تمام پیغام ره د داوود رَسند، امو رقم که یوآب دزو گُفتد. ۲۳ و قاصد د داوود گُفت: ”مردای دُشمو د بله مو زور شد و د صحرا د بله مو حمله کد، لیکن مو اونا ره تا دان درگه شار پس دوندی. ۲۴ اوخته تیراندازا از بله دیوال خدمتگاری تو ره قد تیر زد و بعضی از خدمتگاری پادشاه کُشته شُد؛ خدمتگار تو اُوریای حتی ام کُشته شُد.“

۲۵ داوود د قاصد گُفت: ”د یوآب اینی رقم بگی، ’نیل که ای چیزا تو ره پریشان کنه، چون شمشیر هر کس ره که د دم شی بیه موکُشه. جنگ ره د خلاف شار شدت بدی و او ره سرنگون کو. و تو او ره تشویق کو.“

۲۶ وختی خاتون اُریا شنید که شوی شی کُشته شُدۀ، او بلده

شوی خو ماتم گرفت. ^{۲۷} وختیکه روزای ماتم خلاص شد، داوود نفر ریی کده او ره د خانه خو اورد و او خاتون شی شده بلده شی یگ باچه د دنیا اورد. لیکن کاری ره که داوود کدد، د نظر خداوند زشت معلوم شد.

پیغام ناتان و توبه داوود

۱۲ پس خداوند ناتان ره د پیش داوود ریی کد و او پیش داوود آمده دزو گفت: ”د یگ شار دُو مرد بود، یگ شی دارا و دیگه شی ندار. ^۲ مرد دارا گله و رمه غدر کلو دشت؛ ^۳ لیکن مرد ندار هیچ چیز ندشت بغیر از یگ ماده-باره ریزگ که او ره خریدد. او امو ماده-باره ره کته کد و قد ازو و بچکیچای شی یگجای کته شد؛ امو ماده-باره از خوراک ازو موخورد و از پيله شی وچی موکد و د بغل شی خاو موکد و او بلده ازو مثل یگ دختر بود. ^۴ یگ روز یگ مسافر د پیش امزو مرد دارا آمد و او حیفی شی آمد که از گله یا رمه خود خو بگیریه و بلده مسافری که د پیش ازو آمده تیار کنه. اوخته او ماده-باره امزو مرد ندار ره گرفته بلده امزو نفر که د پیش شی آمدد، آماده کد.“

^۵ اوخته قار داوود د بله امزو مرد ثروتمند باله آمد و د ناتان گفت: ”د زندگی خداوند قسم، مردی که امی کار ره کده، جزای شی مرگ آسته! ^۶ ازی که او امی کار ره کده و هیچ رحم نکده، او باید بلده تاوون ماده-باره چار چند پس بدیه.“

^۷ اوخته ناتان د داوود گفت: ”امو مرد تو آستی! خداوند،

خُدایِ إِسْرَائِيلِ اَيْنِي رِقْمِ مُوْگِيه، 'مَا تُو رِه مَسْحُ كَدِه دَ بَلِه
 إِسْرَائِيلِ پَادشَاهِ جُورِ كُدْمُ وُ تُو رِه اَز دِسْتِ شَائُولِ نِجَاتِ
 دَدْم. ^۸ مَا خَانِه بَادارِ تُو رِه دَز تُو دَدْمُ وُ خَاتُونُویِ بَادارِ تُو رِه دَ
 بَغْلِ تُو اَنَدَخْتُمُ وُ خَانَوَارِ إِسْرَائِيلِ وُ يَهُودَا رِه دَز تُو تَسْلِيمِ كُدْمُ.
 اِگِه اَمِيَا كَم بُوْد، مَا بَلَدِه تُو دِيْگِه اَم كَلُوْتَرِ مِيْدَدْمُ. ^۹ پَس چِرَا
 كَلَامِ خُدَاوَنْدِ رِه خَار-و- حَقِيْرِ حِسَابِ كَدِه كَارِي رِه اَنْجَامِ
 دَدِي كِه دَ نَظَرِ شِي زِشْتِ اَسْتِه؟ تُو اُورِيَايِ حَتِي رِه قَدِ
 شَمشِيْرِ زَدِي وُ خَاتُونِ شِي رِه گِرِفْتِه بَلَدِه خُو خَاتُو كَدِي.
 اَرْمِي، تُو اُو رِه قَدِ شَمشِيْرِ اَوْلَادِهِ عَمُوْنِ دَ قَتْلِ رَسَنْدِي.
^{۱۰} اَمْزِي خَاَطِرِ شَمشِيْرِ هَرْگِزِ اَز خَانِه تُو دُوْرِ نَمُوْشِه، چِرَاكِه
 تُو مَرِه تَحْقِيْر-و- تَوَهِيْنِ كَدِي وُ خَاتُونِ اُورِيَايِ حَتِي رِه
 گِرِفْتِي تَا خَاتُونِ تُو شَنِه. ^{۱۱} خُدَاوَنْدِ اَمْچِنَانِ مُوْگِيه، 'اَيْنِه، مَا
 اَز خَانِه خُوْدِ تُو دَ بَلِه تُو بَلَا نَاْزِلِ مُوْنِمُ؛ مَا خَاتُونُویِ تُو رِه دَ
 پِيْشِ چِيْمِ تُو گِرِفْتِه دَ هَمْسَايِه تُو مِيْدِيْمُ وُ اُو دَ حُضُوْرِ اَمْزِي
 اَفْتُو قَدِ خَاتُونُویِ تُو خَاوِ مُوْنِه. ^{۱۲} اَرْمِي، تُو اَمِي كَارِ رِه تَاشْكِي
 كَدِي، لِيكِنِ مَا اِي كَارِ رِه دَ حُضُوْرُوْنِ پَگِ إِسْرَائِيلِ وُ دَ
 رُوْشَنِي رُوْزِ مُوْنِمُ."

^{۱۳} اُوخْتِه دَاوُوْدِ دَ نَاتَانِ گُفْت: "مَا دَ ضِدِ خُدَاوَنْدِ گُناهِ كَدِيْمِ."

نَاتَانِ دَ دَاوُوْدِ گُفْت: "مِيْدِنْمُ، وَلِي خُدَاوَنْدِ گُناهِ تُو رِه مَعَاْفِ
 كَدِه؛ تُو نَمُوْمَرِي. ^{۱۴} لِيكِنِ اَزِي كِه تُو خُدَاوَنْدِ رِه قَدِ اَمْزِي كَارِ
 تَحْقِيْرِ كَدِي، بَاچِه كِه بَلَدِه تُو دَ دُنْيَا اَمْدِه، حَتْمَاً مُوْمَرِه."
^{۱۵} بَعْدِ اَزُو نَاتَانِ دَ خَانِه خُو رِفْتِ.

فوتِ باچه داؤود

خداوند نلغه ره که خاتون اوريا بلده داؤود د دنیا اورد زد و او ناجور شد. ^{۱۶} داؤود د پيش خدا بلده نلغه دعا کده روزه گرفت و تمام شاو د روى زمى خاو کد. ^{۱۷} ريش سفيدای خانه شى د بله سر شى ايسته شد که او ره از زمى رست کنه، ليکن او قبول نکد و قد ازوا نان نخورد. ^{۱۸} د روز هفتم نلغه مرد، ولي خدمتگرای داؤود ترس خورد که دز شى بگيه نلغه مرده، چون اونا قد خود خو گفت: ”وختیکه نلغه زنده بود، مو قد شى توره گفتی و او توره مو ره گوش نکد، پس آلی چطور میتنی دزو خبر بدی که نلغه مرده؟ امکان دره که او خود ره کلوتر زجر بدیه.“ ^{۱۹} وختی داؤود دید که خدمتگرای شى قد یگدیگه خو پس پس مونه، داؤود فامید که نلغه مرده؛ و داؤود از خدمتگرای خو پرسان کد: ”آیا نلغه مرده؟“ اونا گفت: ”آری، او مرده.“

^{۲۰} اوخته داؤود از زمى باله شده خود ره ششت و خود ره چرب کده کالای خو ره تبدیل کد؛ بعد ازو د خانه خداوند رفت و عبادت کد. ازونجی پس د خانه خو آمده نان طلب کد و اونا نان ره د پيش شى ايشت و او خورد.

^{۲۱} د امزو غیت خدمتگرای شى دزو گفت: ”ای چی کار بود که تو کدی؟ وختیکه نلغه زنده بود تو روزه گرفتی و چخرا کدی، ليکن غیتیکه نلغه مرده، تو باله شده نان خوردی.“ ^{۲۲} او گفت: ”وختیکه نلغه زنده بود، روزه گرفتم و چخرا کدم، چون گفتم، کی میدنه؟ شاید خداوند د بله مه رحم کنه و نلغه

زنده بُمنه؛^{۲۳} لیکن آلی که او مُرده، چرا روزه بگیریُم؟ آیا ما میتنم او ره پس بیرم؟ روزی مییه که ما د پیش ازو مورم، مگم او د پیش ازمه پس نمییه.

^{۲۴} بعد ازو داوود خاتون خو بتشبع ره دلداری کد و د پیش ازو رفته قد شی خاو شد و او یگ باچه د دنیا اورد و داوود نام شی ره سلیمان ایشت. خداوند او ره دوست دشت^{۲۵} و د وسیله ناتان نبی یگ پیغام ری کد؛ و او بخاطر خداوند نام ازو ره یدیدیا ایشت.

^{۲۶} د امزو غیت یوآب د ربه قد اولاده عمون جنگ کد و پایتخت ازوا ره محاصره کد.^{۲۷} یوآب قاصدا ره پیش داوود ری کده گفت: ”ما قد ربه جنگ کدم و جایی ره که د شار او میدیه گرفتُم.^{۲۸} پس آلی باقی لشکر ره جم کده بیه و روی د روی شار خیمه زده او ره بگیر؛ نشنه که شار ره ما بگیرم و د نام ازمه یاد شنه.“^{۲۹} پس داوود تمام لشکر ره جم کده د ربه رفت و د خلاف شی جنگ کده او ره گرفت.^{۳۰} داوود تاج پادشاه ازوا ره از سر شی گرفت که تول شی یگ وزنه طلا بود و سنگای قیمتی دز شی سخت شد و او د سر داوود ایسته شد. او امچنان ولجه بے اندازه کلو امزو شار گرفته بُرد.^{۳۱} او مردمی ره که د منه شار بود بُر کده اورد و وظیفه دد که قد آره ها، کُلنگ های آینی و تیشه های آینی کار کنه و یا کارگرای داشای خشت بشه. او قد تمام شارای اولاده عمون د امزی رقم رفتار کد. بعد ازو داوود و تمام لشکر پس د اورشلیم آمد.

۱۳ بعد از گذشت زمان اینی واقعه رخ دد: آبشالوم باچه داؤود یگ خوار نوریند د نام تامار دشت و آمنون باچه داؤود عاشق ازو شد. آمنون د اندازه گرفتار شد که بخاطر خواراندر خو تامار خود ره ناجور کدد، چون او دختر خانه بود و د نظر آمنون سخت خورد که قد ازو یگو کار کنه.

۳ آمنون یگ رفیق د نام یوناداب دشت که او باچه شیمعاه یعنی باچه برار داؤود بود؛ و یوناداب یگ مرد غدر چالاک بود. او د آمنون گفت: ”آی باچه پادشاه، چرا روز د روز لاغر شده موری؟ آیا دز مه نموگی؟“ آمنون دز شی گفت: ”ما تامار، خوار برار اندر خو آبشالوم ره دوست درم.“ یوناداب دزو گفت: ”بورو، د جاگه خو خاو کو و خود ره ناجور بندز؛ وختیکه آته تو بلده پرسیدون تو آمد، دزو بگی، لطفاً خوار مه تامار ره بیل که بییه و یگو چیز بلده مه بدیه تا بخورم. بیل که بییه و خوراک ره د پیش چیم مه تیار کنه تا ما بنگرم و از دست شی بخورم.“ پس آمنون خاو کد و خود ره ناجور اندخت؛ وختیکه پادشاه بلده پرسیدون شی آمد، آمنون د پادشاه گفت: ”لطفاً خوار مه تامار ره بیل که بییه و چند دانه کیک د پیش چیم مه پخته کنه تا از دست شی بخورم.“

۷ اوخته داؤود قاصد ره د خانه د پیش تامار ری کده گفت: ”د خانه برار خو آمنون بورو و بلده شی خوراک تیار کو.“

^۸پس تamar د خاڼه برار اندر خو امنون رفت و او د جاگه خو
بود. تamar آرد ره گرفته خمير كد و د پيش چيم ازو كيك ها
ره تيار كده پخته كد. ^۹بعد ازو تاوه ره گرفته د پيش ازو
ايشت، ليكن او نخورد و گفـت: ”پگ ره از پيش مه بر كنيد!“
پس كلگي از پيش ازو برو رفت. ^{۱۰}اوخته امنون د تamar
گفـت: ”آلي خوراك ره د اُتاق مه بير تا از دست تو بخورم.“
و تamar كيك ها ره كه تيار كد، گرفته د پيش برار خو امنون
د اُتاق شي آورد. ^{۱۱}ليكن وختيكه تamar كيك ها ره د پيش
ازو آورد كه بخوره، امنون او ره بغل كد و دز شي گفـت: ”آي
خوار مه، بيه قد مه خاو كو.“ ^{۱۲}تamar دزو گفـت: ”نه برار مه،
مره بـه عزت نكو، چون اي رقم كار د اسرائيل انجام دده
نموشه؛ اي عمل زشت ره انجام ندي. ^{۱۳}ما اي رسوايي خو
ره د كجا بـرم؟ و تو ام د اسرائيل رقم يكي از آدماي پستـ
وـ ايله يي موشـي. پس لطفاً قد پادشاه گپ بزـن؛ چون او مره
از تو دريغ نمونه.“ ^{۱۴}ليكن امنون نخاست كه توره ازو ره
بشنوه؛ و بخاطري كه ازو كده زورتو بود، قد ازو خاو شده
او ره بـه عزت كد.

^{۱۵}بعد ازو امنون قد نفرت بـه اندازه كلو ازو دبـر شد؛ نفرت
ازو كلوتر از محبتي بود كه نسبت دزو دشت. پس امنون دزو
گفـت: ”باله شو و بورو!“ ^{۱۶}تamar دزو گفـت: ”نه، اي رقم
نكو، چون اي بدى كه مره سون راه مه ربي موني، بدتر از
كار ديگه آسته كه تو د حق ازمه كدى.“ ليكن امنون نخاست
كه توره ازو ره بشنوه. ^{۱۷}او خدمتگار خو ره كه او ره خدمت
موكد كوي كده گفـت: ”اي ره از پيش مه وي كو و درگه ره
از پشت شي كيب كو.“ ^{۱۸}پس خدمتگار شي او ره بر كد و

درگه ره از پُشت شی کیب کد. تمار چپنِ رَنگِ رَنگی دَ جان
 خُو دَشت، چُون دُخترُونِ-خانِه پادشاه اُمُو رَقم چپنِ
 مُپوشید. ^{۱۹} اُو چپنِ رَنگِ رَنگی ره که دَ جان شی بُود چک
 کده خَگِشتر ره دَ سر خُو باد کد و دِستای خُو ره دَ بلِه سر
 خُو گِرِفته رَی شُد؛ اُو دَ غَیْتیکه مورفت دَ آوازِ بلند چخرا
 مُوکد.

^{۲۰} برار شی اَبشالوم دَزُو کُفت: ”آیا برار تُو اَمنون قد تُو بُوده؟
 خوار مه، فِعلاً خود ره قرار بگیری؛ اُو برار تُو اَسته. پس ای
 توره ره دَ دل خُو نگیر.“ اوخته تمار کوئیویار-و-پریشان
 شُدِه دَ خانِه برار خُو اَبشالوم مَند. ^{۲۱} وختی داوود پادشاه دَ
 بارِه پگِ امزی چیزا شِنید، اُو غَدَر قار شُد، ولِے نَخواست که
 باچِه خُو اَمنون ره جَزا بَدیه، چراکه اُو ره کلو دوست دَشت،
 چُون اُو اولباری شی بُود. ^{۲۲} اَبشالوم دَ اَمنون هیچ چیز
 نَکُفت، نَه خُوب و نَه بَد، چُون اَبشالوم از اَمنون بَد مُویرد،
 چراکه اُو خوار شی تمار ره بَے عِزَت کدُد.

مَرگِ اَمنون

^{۲۳} بعد از دُو سال، دَ غَیْتیکه اَبشالوم دَ بَعَل-حاصور دَ نزدیکِ
 افرایم پاشم بُری دَشت، اُو تمامِ باچه‌های پادشاه ره مهمو
 کد. ^{۲۴} اُو دَ پیشِ پادشاه اَمده کُفت: ”اینه، خِدمتگار تُو پاشم
 بُری دَره؛ خاهش مُونم که پادشاه و خِدمتگرای شی قد نوکر
 خُو بوره.“ ^{۲۵} لیکن پادشاه دَ اَبشالوم کُفت: ”نَه باچِه مه، پگ
 مو نمیی؛ نَشنه که مو بار تُو ره گِرَنگ کنی.“ اَبشالوم اُو ره
 غَدَر شَلَه شُد، لیکن اُو نَخواست که بوره، ولِے اَبشالوم ره

بَرکت دَد. ^{۲۶} اوخته اَبشالوم گُفت: ”اگه شُمُو نَمیید، اُطفأً بَرار مه اَمنون ره بیل که قد ازمو بوره.“ پادشاه دَزُو گُفت: ”چرا اُو قد شُمُو بوره؟“ ^{۲۷} لیکن ازی که اَبشالوم غَدَر شَلَه شُد، اُو اَمنون و دیگه شاهزاده ها ره ایشته که قد ازو بوره. اوخته اَبشالوم یگ مِهمانی شاهانه ترتیب دَد. ^{۲۸} اوخته اَبشالوم دَ خِدمتگرای خُو اَمر کده گُفت: ”فِکر شُمُو بَشه، وختیکه دِل اَمنون از نَشِه شراب خوش شُد و ما دَز شُمُو گُفتم، اَمنون ره بَزَنید، اوخته اُو ره بُکُشید. ترس نَخورید، چُون ما دَز شُمُو اَمر کدیم. باجُرأت و دلیر بَشید.“ ^{۲۹} پس خِدمتگرای اَبشالوم دَ حَق اَمنون اَمو کار ره کد که اَبشالوم اَمر کد. و دَ امزُو غَیت دیگه باچه‌های پادشاه باله شُدِه هر کُدَم شی قاطر خُو ره سوار شُد و دُوتا کد.

^{۳۰} دَ حالیکه اونا دَ راه بُود، دَ داوود خبر رسید که اَبشالوم پگ باچه‌های پادشاه ره کُشته و یکی ازوا ام زنده نَمَنده. ^{۳۱} اوخته پادشاه باله شُدِه کالای خُو ره چک کد و دَ رُوی زمی بَرار اُفتد؛ و پگ خِدمتگرای شی که دَ گِرِد ازو ایسته بُود ام کالای خُو ره چک کد. ^{۳۲} لیکن یوناداب باچه شِیمِعه، یعنی باچه بَرار داوود گُفت: ”بادار مه فِکر نکنه که پگ مَرَدای جوان، یعنی باچه های پادشاه کُشته شُدِه، چُون تنها اَمنون کُشته شُدِه و بَس. ای قَصَد دَ دِل اَبشالوم از روزی بُود که اَمنون خوار ازو تamar ره بے عَزت کد. ^{۳۳} پس آلی بادار مه پادشاه ای توره ره دَ دِل خُو جای نَدیه و فِکر نکنه که پگ باچه‌های پادشاه کُشته شُدِه، چراکه تنها اَمنون کُشته شُدِه.“

^{۳۴} دَمزی گیر-و-دار اَبشالوم دُوتا کد و جوانی که پیره‌داری

مُوكد سُونِ باله تُوخ كد و دِيدِكه غَدْرِ مُردُم از بَغْلِ تِپِه از راهِ حورونايِم مِييه. اوخته اُو دَ پيشِ پادشاه رفت و كُفت: ”ما دِيدُم كه غَدْرِ مُردُم از بَغْلِ تِپِه از راهِ حورونايِم مِييه.“^{۳۵} اوخته يوناداب دَ پادشاه كُفت: ”اونه، باچههاي پادشاه مِييه؛ اُمُو رقم كه خِدْمتگار تُو كُفتُد، اُمُو رقم شُد.“^{۳۶} اُمِي كه اُو از توره كُفتو خلاص شُد، باچههاي پادشاه رسيد و آواز خُو ره بلند كده چخرا كد؛ اوخته پادشاه و پگِ خِدْمتگاراى شِي ام زار زار چخرا كد.

^{۳۷} اَبشالوم دُوتا كده دَ پيشِ تَلْمايِ باچه عمِيهود پادشاهِ جِشُور رفت. داؤود بَلْدِه باچه خُو هر روز ماتَم مُوكد.^{۳۸} اَبشالوم كه دَ جِشُور دُوتا كُدُد، مُدْتِ سِه سال دَ اُونجِي مَند.^{۳۹} و دِلِ داؤود پادشاه مِيْتِپِيد كه دَ پيشِ اَبشالوم بوره، چُون اُو دَ بارِه مَرگِ اَمنون تَسَلِي پيدا كُدُد.

پس اَمَدونِ اَبشالوم دَ اورشليم

۱۴^۱ يُوآب باچه صَرُويه فاميد كه دِلِ پادشاه بَلْدِه دِيدونِ اَبشالوم مِيْتِپِه.^۲ پس يُوآب دَ تِقوعَه نَفْرِ رِي كده ازونجِي يگِ خاتُونِ دانا ره اُورد و دَزُو كُفت: ”خود ره عزادار نِشو دَدِه كالايِ عزاداري دَ جان خُو كُو و خود ره قد روغو چَرِب نَكُو، بَلِكِه رقمِ خاتُونِي رفتار كُو كه بَلْدِه روزايِ كَلُو بخاطرِ مُرده ماتَم كِرِفْتِه.“^۳ اوخته دَ پيشِ پادشاه بورُو و دَزُو ايني تورا ره بُگِي.“ و يُوآب اُمُو تورا ره دَ دان شِي اَندخت.

^۴ پس خاتُونِي كه از تِقوعَه بُود دَ پيشِ پادشاه رفت و خود ره

قد روى خو د زمى اندخته دزو احترام كد و گُفت: ”اى پادشاه، كومك كو!“^۵ پادشاه از شى پرسيد: ”چى مشكل درى؟“ خاتو گُفت: ”ما يگ خاتون بيوه استم، چون شوى مه مرده. ^۶ كنيز تو دو باچه دشت؛ اونا د بيابو قد يگديگه خو جنگ كد و د اونجى كس نبود كه اونا ره جدا كنه. پس يكي ازوا ديگه شى ره زده كُشت. ^۷ آلى تمام اولاد بابه د خلاف كنيز تو باله شده و موگيه، ’امو كه برار خو ره زده، او ره د دست ازمو تسليم كو تا مو او ره بخاطر گرفتون زندگى برار شى بكَشى و قد امزى كار يگانه وارث ره از بين ببرى.‘ د امزى رقم اونا ميخايه كه قوغ نيم سوخته مره كه باقى منده گل كنه و بلده شوى مه نه نام گيره و نه باقى منده د روى زمى بيله.“

^۸ پادشاه د خاتو گُفت: ”تو خانه خو بورو و ما د باره تو حُكم مونم.“ ^۹ خاتونى كه از تقوعه بود د پادشاه گُفت: ”اى بادار مه پادشاه، بيل كه امى جرم د گردون ازمه و خانوار آته مه بشه و پادشاه و تخت شى از جرم دور بشه.“ ^{۱۰} پادشاه گُفت: ”اگه كدم كس تو ره يگو چيز گُفت، او ره د پيش ازمه بير و او ديگه تو ره غرض نميگيره.“ ^{۱۱} اوخته خاتو گُفت: ”اى پادشاه، د خداوند، خدای خو قسم ياد كو، تا انتقام گيرنده خون ديگه كُشتار نكنه؛ نشنه كه باچه ديگه مه ام از بين بوره.“ پادشاه گُفت: ”د زندگى خداوند قسم كه يگ موى سر باچه تو ام د زمى نموفته.“

^{۱۲} اوخته خاتو گُفت: ”لطفاً كنيز خو ره اجازه بدى كه يگ توره ره د بادار خو پادشاه بگيه.“ او گُفت: ”بگى.“ ^{۱۳} خاتو

گفت: ”پس چرا تُو دَ خِلافِ قَوْمِ خُدا امی رقم یگ نقشه کشیدی؟ چُون پادشاه قد گفتونِ امزی توره خود ره محکوم مونه، چراکه پادشاه باچه آواره شُدِه خُو ره پس نُرده. ^{۱۴} یگ روز نَه یگ روز پگ مو باید بُمری، چُون مو رقمِ آوی آستی که دَ زمی لُوو شُدِه و پس جَم نَموشه. لیکن خُدا جان ره نَمیگیره، بلکه راه های ره جور مونه که نفرِ آواره شُدِه بَلدِه همیشه از حُضُورِ اَزُو دُور نَمَنه. ^{۱۵} دلیلی که آلی ما اَمدم تا امی توره ره دَ بادار خُو پادشاه بُگیم، ای آسته که مردُم مره ترَسند؛ ولِی کَنیز تُو قد خود خُو فِکر کده گفت، ’ما قد پادشاه گپ میزنم؛ شاید پادشاه تقاضای کَنیز خُو ره دَ جای بیره. ^{۱۶} چُون پادشاه قبول مونه که کَنیز خُو ره از دِست کسی که میخایه مه و باچه مره یگجای از میراثِ خُدا نابُود کنه، نِجات بدیه. ^{۱۷} امچنان کَنیز تُو قد خود خُو گفت، ’توره بادار مه پادشاه باعثِ آرامش مه موشه، چراکه بادار مه پادشاه رقمِ ملایکه خُدا آسته و خُوب و بد ره فرق مونه.‘ و آلی خُداوند، خُدای تُو قد تُو بَشه.“

^{۱۸} اوخته پادشاه دَ خاتُو گفت: ”هر چیز ره که از تُو سوال مُونم، از مه تاشه نکو.“ خاتُو گفت: ”أمر کو بادار مه پادشاه.“ ^{۱۹} پادشاه گفت: ”آیا دِستِ یوآب دَ پگِ امزی کارا قد از تُو یگ نییه؟“ خاتُو دَ جوابِ شی گفت: ”آی بادار مه پادشاه، دَ زندگی تُو قَسَم که هیچ کس از چیزی که بادار مه پادشاه بُگیه، طرفِ راست یا چپ تاو خورده نَمیتنه. اَرِی، خِدمتگار تُو یوآب بُود که دَز مه أمر کد و اُو بُود که پگِ امزی تورا ره دَ دانِ کَنیز تُو اَندخت. ^{۲۰} بَلدِه تَغییرِ دَدونِ شکلِ قضیه، یوآب خِدمتگار تُو امی کار ره کد، لیکن حِکمتِ بادار

مه رقمِ حِكْمَتِ مَلایِکِه خُدا یِه و بادار مه تمام چیزای ره که دَ زمی اَسْتِه مُوفامه.

^{۲۱} پس پادشاه دَ یوآب گُفت: ”اینه، ما امی خواهش ره قبول کدُم. آلی بورُو و اَبشالومِ باچه مَره بَیر.“ ^{۲۲} یوآب خود ره قد رُوی خُو دَ زمی اَندخته اِحترام کد و پادشاه ره دُعا-و-ثنا کده گُفت: ”آی بادار مه پادشاه، اِمروز خِدْمَتگار تُو فامید که نظرِ لُطف تُو دَ بِلِه مه اَسْتِه، چراکه پادشاه تقاضای خِدْمَتگار خُو ره دَ جای اُورد.“

^{۲۳} پس یوآب باله شُدِه دَ جِشُور رفت و اَبشالوم ره دَ اورشَلیم اُورد. ^{۲۴} لیکن پادشاه گُفت: ”أو باید دَ خانِه خود خُو بوره و رُوی از مه ره نَنگره.“ پس اَبشالوم دَ خانِه خود خُو رفت و رُوی پادشاه ره نَدید.

^{۲۵} دَ تمام اِسرائیل هیچ کس نَبُود که از نُوربندی شی رقمِ اَبشالوم تعریف-و-توصیف شُنِه؛ از قفِ پای تا تولغِه سر شی دَزُو عیب وجود نَدشت. ^{۲۶} هر وختیکه اُو موی سر خو ره کم مُوكد، -- اُو دَ آخِرِ هر سال موی خُو ره کم مُوكد، یعنی هر غیتیکه دَ سر شی گِرَنگی مُوكد، اُو ره کم مُوكد -- اُو موی سر خو ره وَزن مُوكد و دَ مُطابِقِ وَزنِ شاهي دُوصد مِثقال مُوشد. ^{۲۷} بَلدِه اَبشالوم سِه باچه و یگ دُختر دَ دُنیا اَمَد که نامِ دُختر شی تامار بود. اُو یگ دُخترِ نُوربند بود.

^{۲۸} اَبشالوم دُو سالِ کَامِلِ دَ اورشَلیم زندگی کد و رُوی پادشاه ره نَدید. ^{۲۹} اوخته اَبشالوم بَلدِه کُوی کدونِ یوآب نفر ریی کد تا اُو ره دَ پیشِ پادشاه ریی کنه، لیکن یوآب نَخاست که دَ

پیش ازو بیه. او دفعه دوم ام نفر ری کد، لیکن یوآب
 نخواست که بیه. ^{۳۰} اوخته ابشالوم د خدمتگاری خو گفت:
 ”توخ کنید، زمین یوآب د پالوی زمین ازمه آسته و د اونجی
 جو کشت کده. بورید و او ره آتش بزید.“ پس خدمتگاری
 ابشالوم زمی ره آتش زد.

^{۳۱} یوآب باله شده د پیش ابشالوم د خانه شی آمد و دزو گفت:
 ”چرا خدمتگاری تو زمین مره آتش زده؟“ ^{۳۲} ابشالوم د
 جواب یوآب گفت: ”توخ کو، ما دز تو پیغام ری کده گفتم،
 اینجی بیه تا که تو ره د پیش پادشاه ری کنم و تو پُرسان کنی
 که، ”چرا ما از جشور آمدیم؟ بلده مه بهتر بود که تا آلی ره د
 امونجی مومندم!“ پس آلی مره بیل که روی پادشاه ره بنگرم
 و اگه کدم گناه از مه سر زده بشه، بیل که مره بکُشه.“

^{۳۳} اوخته یوآب د پیش پادشاه رفت و امی توره ره دزو گفت؛
 و او ابشالوم ره کوی کد. پس ابشالوم آمده د حضور پادشاه
 قد روی خو د زمی افنده احترام کد و پادشاه ابشالوم ره ماخ
 کد.

نقشه ابشالوم بلده شورش

۱۵ بعد از چند وخت ابشالوم یگ گاډی جنگی و چند
 آسپ پیدا کد و پنجاه نفر که پیشلون شی مودوید. ^۲ ابشالوم
 هر روز صباح گاه باله موشد و د بغل راه درگه شار ایسته
 موشد؛ اوخته هر کسی که یگو دعوا میدشت و د پیش پادشاه
 بلده فیصله کدو میمد، ابشالوم او ره کوی کده موكفت: ”از

كُدم شار اُستی؟“ وختی او نفر موكُفت: “خِدمتگار تُو از فلان طایفه اِسرائیل اُسته.”^۳ اَبشالوم دَز شی موكُفت: “توخ كُو، دعوای تُو برحق و دُرست اُسته، لیکن از طرف پادشاه هیچ کس نییه که توره تُو ره بشنوه.”^۴ و اَبشالوم اِدامه دده موكُفت: “کشکه ما قاضی امزی سرزمی موبودُم! اوخته هر کسی که یگو عرض یا دعوا میدشت، د پیش ازمه میمد و ما د حق ازو اِنصاف موكدم.”^۵ وختی یگو کس د نزدیک ازو میمد که دزو اِحترام کنه، او دست خور ره دِراز کده او ره د بغل خو میگرفت و ماخ موكد.^۶ اَبشالوم قد تمام اِسرائیلی های که د پیش پادشاه بلده قضاوت میمد امی رقم رفتار موكد؛ پس اَبشالوم دلِ مردُم اِسرائیل ره د دست اُورد.

^۷ بعد از تیر شدون چار سال اَبشالوم د پادشاه کُفت: “لُطفاً دز مه اِجازه بدی که د حبرون بورم و نذری ره که بلده خداوند گرفتیم، پوره کنم.”^۸ چون ما خِدمتگار تُو وختیکه د جِشور ارام زندگی موكدم یگ نذر گرفته کُفتم، اگه خداوند مره پس د اورشلیم بُرد، ما خداوند ره د حبرون عبادت مونم.”^۹ پادشاه دَز شی کُفت: “بخیر-و-سلامت بورو.” پس او باله شده د حبرون رفت.

^{۱۰} لیکن اَبشالوم قاصدا ره تاشکی د پیش تمام طایفه های اِسرائیل ری کده کُفت: “امی که آواز شیپور ره شنیدید، بگید، اَبشالوم د حبرون پادشاه شده!”^{۱۱} دُو صد نفر از اورشلیم قد اَبشالوم قتی رفت، چون اونا دعوت شد؛ و اونا د دل پاک رفت و از هیچ چیز خبر ندشت.^{۱۲} د حالیکه اَبشالوم قُرَبانی ها ره تقدیم موكد، او بلده کوی کدون

أَخِيتَوَفِّلِ جِيلُونِي مُشَاوِرِ دَاوُودِ نَفَرِ رَيْي كَدِ كِهَ اَزِ شَارِ خُو
جِيلُو بِيِيه. دَ اَمزِي رَقْمِ نَقْشِه خِيَانَتِ قَوِي شُدِه مَوْرَفَتِ و
مَرْدُمِي كِهَ قَدِ اَبْشَالُومِ يَغْجَايِ مَوْشُدِ رُوزِ دَ رُوزِ كَلُو مَوْشُدِ.

دَاوُودِ اَزِ اَوْرُشَلِيمِ دُوتَا مُونِه

۱۳ يَگِ نَفَرِ دَ پِيشِ دَاوُودِ اَمَدِ و دَزُو كُفَتِ: ”دِلِ هَايِ مَرْدُمِ
اِسْرَائِيلِ اَزِ پُشْتِ اَبْشَالُومِ رَفْتِه.“ ۱۴ اَوخْتِه دَاوُودِ دَ پَگِ
خِدْمَتْگَارَايِ خُو كِهَ قَدِ اَزُو دَ اَوْرُشَلِيمِ بُوْدِ، كُفَتِ: ”بَالِهَ شَنِيدِ
كِهَ اَمِي اَلِي دُوتَا كِنِي، اِگِه نَه، مَو اَزِ پِيشِ اَبْشَالُومِ دُوتَا
نَمِيْتَنِي. عَجَلِه كَنِيدِ كِهَ بُوْرِي، نَشْنِه كِهَ اُو دَ زُوْدِي دَزِ مَو بَرَسِه
و دَ بَلِه مَو بَلَا-و-مُصِيبَتِ اُوْرْدِه شَارِ رِه قَدِ دَمِ شَمَشِيرِ
بَزْنِه.“ ۱۵ خِدْمَتْگَارَايِ پَادِشَاهِ دَزُو كُفَتِ: ”اَيْنِه، خِدْمَتْگَارَايِ تُو
حَاضِرِ-و-اَمَادِه اَسْتِه تَا هَرِ چِيْزِي كِهَ بَادَارِ مَو پَادِشَاهِ
تَصْمِيمِ بَگِيْرِه، اُو رِه اَنْجَامِ بَدِيِه.“ ۱۶ پَسِ پَادِشَاهِ رَيْي شُدِ و
تَمَامِ خَانُوَارِ شِي اَزِ پُشْتِ اَزُو حَرَكْتِ كَدِ، لِيكِنِ پَادِشَاهِ دَه
خَاتُونِ خُو رِه كِهَ كَنِيزِ شِي بُوْدِ، دَ خَانِه اَيْشْتِ تَا اَزِ خَانِه
نِگَاهَوَانِي كَنِه. ۱۷ پَادِشَاهِ پِيشِ رَفْتِ و تَمَامِ مَرْدُمِ اَزِ پُشْتِ شِي
حَرَكْتِ كَدِ و اُونَا دَ اَخْرِيْنِ خَانِه شَارِ اَيْسْتِه شُدِ. ۱۸ اَوخْتِه
تَمَامِ خِدْمَتْگَارَايِ پَادِشَاهِ دَ شُمُولِ پَگِ كَرِيْتِيَا و پَگِ فِلْتِيَا دَ دُو
بَغْلِ شِي تِيرِ شُدِ و تَمَامِ شَشِ صَدِ نَفَرِ جَتِي كِهَ اَزِ جَتِ اَزِ
پُشْتِ پَادِشَاهِ اَمَدُدِ، دَ پِيشِ رُوِي شِي رَفْتِ.

۱۹ اَوخْتِه پَادِشَاهِ دَ اِتَايِ جَتِي كُفَتِ: ”چَرَا تُو اَمِ قَدِ اَزْمُو مِيْبِي؟
پَسِ بُوْرُو و قَدِ پَادِشَاهِ بَشِي، چَرَاكِه تُو يَگِ خَارِجِي اَسْتِي و اَزِ
مُلْكِ خُو اَمِ جَلَايِ و طَنْ شُدِي.“ ۲۰ تُو دِيْرُوْزِ اَمَدِي؛ اَيَا مَا

امروز تو ره قد خود خو آواره کنم؟ ما مورم، ولے معلوم نییه که د کجا مورم. پس بورو و قومای خو ره ام قد خو بر. دُعا مونم که خداوند مُحَبَّت و وفاداری خو ره نصیب تو کنه.

۲۱ لیکن اتای د جواب پادشاه گفت: ”د زندگی خداوند و د زندگی بادار مه پادشاه قسم که د هر جای که بادار مه پادشاه بشه، چی د اونجی مرگ بشه، چی زندگی، خدمتگار تو ام د امونجی آسته.“ ۲۲ داوود د اتای گفت: ”خوبه، بیه و پیش بورو.“ پس اتای جتی قد پگ نفرای خو و تمام بچکیچای که قد ازو بود، پیش رفت. ۲۳ غیتیکه پگ مردم تیر شد، تمام باشنده های سرزمین اسرائیل د آواز بلند چخرا کد؛ پادشاه از دره قدرون تیر شد و تمام مردم سون بیابو حرکت کد.

۲۴ صادوق پیشوا ام آمد و پگ لاویای که قد ازو بود صندوق عهد خدا ره موبرد. وختی اونا صندوق خدا ره تاه ایشته، آبیاتار قربانی تقدیم کده رفت تا غیتیکه پگ مردم از شار بر شده خلاص شد.

۲۵ اوخته پادشاه د صادوق گفت: ”صندوق خدا ره پس د شار بر. اگه خدا د بله مه نظر لطف کد، او مره پس میره و دز مه اجازه میدیه که ام صندوق و ام جایگاه شی ره بنگرم.“ ۲۶ لیکن اگه موگیه: ’ما از تو راضی نیستم، بیل که هر چیزی که د نظر ازو خوب معلوم موشه، اموره د حق مه انجام بدیه.“

۲۷ پادشاه ادامه دده د صادوق پیشوا گفت: ”آیا تو غیبگوی

نِیستی؟ بخیر۔ و۔ سلامت پس دَ شار بورو! دُو باچه شمو ام
 قد شمو قتی بوره، ام اخیمصص باچه ازتو و ام یوناتان باچه
 آبیاتار. ^{۲۸} توخ کو، ما دَ بیابو دَ جایی که او دریا کم آسته
 معطل مونم تا پیغام شمو دَز مه برسه و ما از اوضاع باخبر
 شنم. ^{۲۹} پس صادق و آبیاتار صندوقِ خدا ره پس دَ
 اورشلیم برد و اونا دَ امونجی مند.

^{۳۰} لیکن داوود سون باله دَ کوه زیتون رفت، و دَ حالیکه
 مورفت چخرا موكد؛ سر ازو پوشیده بود و پای شی لُج، و
 تمام مردمی که قد شی قتی بود ام سرهای خو ره پوشندد و
 چخرا کده مورفت. ^{۳۱} دَ امزو غیت دَ داوود گفته شد که:
 ”اخیتوفل ام دَ مینکل امزو خیانتکارا آسته که قد آبشالوم
 یگجای شده.“ اوخته داوود گفت: ”آی خداوند، مشوره
 اخیتوفل ره بلده آبشالوم احمقانه معلوم کو.“

^{۳۲} وختی داوود دَ بله کوه رسید، دَ جایی که مردم خدا ره
 عبادت موكد، او دید که حوشای آرکی قد کالای چکچک و
 سر خاکپر دَ دم راه شی آمد. ^{۳۳} داوود دزو گفت: ”اگه قد
 ازمه بوری، بار گردون مه موشی؛ ^{۳۴} لیکن اگه پس دَ شار
 بوری و دَ آبشالوم بگی: ’آی پادشاه، ما خدمتگار تو موشم.
 امو رقم که دَ سابق خدمتگار آته تو بودم، آلی خدمتگار ازتو
 موشم.‘ اوخته تو میتنی که مشوره اخیتوفل ره بلده مه باطل
 کنی. ^{۳۵} صادق پیشوا و آبیاتار پیشوا ام دَ اونجی قد تو آسته.
 هر چیزی که از خانه پادشاه شنیدی، او ره دَ صادق پیشوا
 و آبیاتار پیشوا بگی. ^{۳۶} اونه، دُو باچه ازوا اخیمصص باچه
 صادق و یوناتان باچه آبیاتار ام دَ اونجی قد ازوا آسته. هر

چیزی که شنیدی، دَ و سِیلَه ازوا دَز مه رِی کُو.

^{۳۷} پَس حُوشای رَفیقِ داؤود دَ شار رَسید و اَبشالوم ام دَ اورُشَلیم داخِل شُد.

داؤود و صیبا

۱۶ وختی داؤود از سر کوه کم وری او طرف تیر شد، دید که صیبا خدمتگار مِیَبوشِتِ قَد یگِ جوړه اُلاغِ پالون شُدِه که دُو صد دانه نان، صد دانه کیکِ کِشَمِشِی، صد دانه کیکِ انجیری و یگِ مَشکِ شرابِ انگور دَ بِلَه ازوا بار بُود، دَ دَمِ راهِ شی اَمَد. ^۲ پادشاه دَ صیبا کُفت: ”امی چیزا ره از چی خاطر اُوردی؟“ صیبا کُفت: ”امی اُلاغا بَلَدِه خانوارِ پادشاه اَسْتِه که سوار شُنِه و نان و انجیرِ بَلَدِه خوراکِ خِدْمَتگارا و شرابِ انگورِ بَلَدِه وُچی کدونِ کسای که دَ بیابو مَنده شُدِه.“ ^۳ پادشاه کُفت: ”باچه بادار تُو کُجا اَسْتِه؟“ صیبا دَ پادشاه کُفت: ”او دَ اورُشَلیم شِشْتِه، چُون او مُوگیه که، اِمروز خانوارِ اِسرائیل پادشاهی بابِه مَرِه دَز مه پَس مِیدیه.“ ^۴ اوخته پادشاه دَ صیبا کُفت: ”آلی تمام مال-و-دارایی مِیَبوشِتِ از تُو بَشِه.“ صیبا کُفت: ”نوکر تُو اَسْتُم، اَی بادار مه پادشاه، بیل که نظرِ لُطفِ تُو دَ بِلَه مه بَشِه.“

شِمعِی داؤود ره دَوکری مونه

^۵ وختیکه داؤود پادشاه دَ بَحوریم رَسید، دَ اُونجی یگِ نفر از اولادِ بابِه خانوارِ شائول دَ نامِ شِمعِی باچه جیرا بُر شُدِه اَمَد.

أَوْ دَ حَالِيكِهِ مِيْمَدَ، دَوَكْرِي مُوَكِدَ. ^٦ أَوْ دَاوُودَ وَ پَگِ

خِدْمَتگَارَايِ دَاوُودَ پَادشَاهِ رِهَ قَدِ سَنگِ مِيَزَدَ، بَاوَجُودِ كِهَ تَمَامِ
مَرْدُمِ وَ پَگِ مَرْدَايِ جَنگِي دَ طَرَفِ رَاسْتِ وَ طَرَفِ چَپِ دَاوُودِ
قَرَارِ دَشْتِ. ^٧ شِمَعِي دَوَكْرِي كَدِهَ اَيْنِي رَقْمِ مُوَكَّفَتِ: ”كَمِ شُو!
كَمِ شُو! اَيِ مَرْدِ خُونِي وَ اَيِ مَرْدِ بِي اَرزِشِ! ^٨ خُدَاوَنَدِ اِنْتِقَامِ
خُونِ تَمَامِ خَانَوَارِ شَائُولِ رِهَ كِهَ تُو دَ جَايِ شِي پَادشَاهِي كَدِي
اَز تُو كَرِيفْتِهَ وَ خُدَاوَنَدِ پَادشَاهِي رِهَ دَ دِسْتِ بَاچِهَ تُو اَبْشَالُومِ
تَسْلِيمِ كَدِه. تُوخِ كُو، بَلَا-وَ-مُصِيبَتِ دَ بَلِهَ تُو اَمَدِه، چِرَاكِهَ تُو
يَگِ مَرْدِ خُونِي اَسْتِي.“

^٩ اَوخْتِهَ اَبِيشَايِ بَاچِهَ صَرُويِهَ دَ پَادشَاهِ كُفْتِ: ”چِرَا اَيِ سَگِ
مُرْدِهَ بَادَارِ مِهَ پَادشَاهِ رِهَ دَوَكْرِي كُنِه؟ اِجَازِهَ بَدِي كِهَ بُوَرْمِ وَ
سَرِ شِي رِهَ اَز تَنِ شِي جَدَا كُنْم.“ ^{١٠} اَيِكِنِ پَادشَاهِ كُفْتِ: ”اَيِ
بَاچِهَ هَايِ صَرُويِهَ، شُمُورِهَ دَزِ مِهَ چِي غَرَضِ اَسْتِه؟ بِيَلِيدِ كِهَ
دَوَكْرِي كُنِه، چُونِ اِگِهَ خُدَاوَنَدِ دَزُو كُفْتِهَ كِهَ، ’دَاوُودِ رِهَ
دَوَكْرِي كُو،’ پَسِ كِي اَسْتِه كِهَ بُوگِيِهَ، ’چِرَا اَيِ كَارِ رِهَ مُونِي؟“
^{١١} وَ دَاوُودِ دَ اَبِيشَايِ وَ تَمَامِ خِدْمَتگَارَايِ خُو كُفْتِ: ”اَوْنِهَ،
بَاچِهَ خُوَدِ مِهَ كِهَ اَز پُشْتِ كَمَرِ مِهَ دَ وَجُودِ اَمَدِه، قَصْدِ
كَرِيفْتُونِ جَانِ مَرِهَ دَرِه؛ پَسِ چِيَقْسِ كَلُوتَرِ اَمِي بِنِيَامِينِي اَيِ
قَصْدِ رِهَ دَشْتِهَ بَشِه! اُو رِهَ تَنهَا اَيِلِهَ كَنِيدِ وَ بِيَلِيدِ كِهَ دَوَكْرِي
كُنِه، چُونِ خُدَاوَنَدِ دَزُو اَمَرِ كَدِه. ^{١٢} شَائِدِ خُدَاوَنَدِ دَ مُصِيبَتِ
مِهَ نَظَرِ كُنِه وَ خُدَاوَنَدِ دَ عِيُوَضِ دَوَكْرِي كِهَ اِمْرُوزِ اَيِ نَفَرِ
مُونِهَ، دَزِ مِهَ اَجْرِ خُوبِ بَدِيِه.“ ^{١٣} پَسِ دَاوُودِ وَ نَفْرَايِ شِي دَ رَاهِ
خُو اِدَامِهَ دَدِ وَ شِمَعِي اَز بَغْلِ كُوهِ كِهَ رُويِ دَ رُويِ اَزْوَا بُوَدِ
رَفْتِ وَ دَ حَالِيكِهَ مَوْرَفْتِ، دَوَكْرِي كَدِهَ اُو رِهَ قَدِ سَنگِ مِيَزَدِ وَ
خَاكِ بَادِ مُوَكِدِ. ^{١٤} پَادشَاهِ وَ تَمَامِ مَرْدُمِي كِهَ قَدِ اَزُو بُوَدِ،

منده۔ و۔ زله د دريای اُردُن رسيد و د اُونجی مندگی گرفت.

مشوره اَخيتوفل د اَبشالوم

^{۱۵} د امزو غيت که اَبشالوم و پگ مردای اسرائيل د اورشليم آمد، اَخيتوفل ام قد شی قتی بود. ^{۱۶} وختی حوشای آرکی، رفیق داوود د پیش اَبشالوم آمد، حوشای د اَبشالوم گفت: “زنده باد پادشاه! زنده باد پادشاه!” ^{۱۷} اَبشالوم د حوشای گفت: “آیا وفاداری تو بلده رفیق تو امی بود؟ چرا قد رفیق خو نرفتی؟” ^{۱۸} حوشای د اَبشالوم گفت: “نه، بلکه کسی ره که خداوند و امی مردم و پگ مردای اسرائيل انتخاب کده، ما خدمتگار امزو استم و د پیش امزو باقی مومنم. ^{۱۹} علاوه ازی، ما کی ره باید خدمت کنم؟ آیا نباید باچه شی ره خدمت کنم؟ ارے، امو رقم که ما د خدمت آته تو بودم، امو رقم د خدمت از تو ام استم.”

^{۲۰} اوخته اَبشالوم د اَخيتوفل گفت: “تو دز مو مشوره بدی؛ مو چیز کار کنی؟” ^{۲۱} اَخيتوفل د اَبشالوم گفت: “قد خاتونوی آته خو که او بلده نگاهوانی خانه ايشته، خاو کو؛ وختی تمام اسرائيل بشنوه که تو د نظر آته خو بد شدی، اوخته دست تمام کسای که قد تو استه، قوت پیدا مونه.” ^{۲۲} پس اونا د بله بام بلده اَبشالوم یگ خیمه زد و اَبشالوم د پیش چیم تمام بنی اسرائيل قد خاتونوی آته خو خاو کد. ^{۲۳} مشوره که اَخيتوفل د امزو روزا میدد، رقم ازی بود که یگو کس از خدا هدایت طلب کنه. پس هر مشوره اَخيتوفل ام بلده داوود و ام بلده اَبشالوم امی رقم باارزش بود.

حُوشای مشورِه اَخیتوفِل ره باطلِ مونه

۱۷ اَخیتوفِل د اَبشالوم گُفت: ”دَز مه اِجازه بَدی که دوازده هزار نفر ره اِنْتخاب کُنم و باله شُدِه اِمشاو د دُمبال داوود بورم. ۲ د حالیکه او مَنده آسته و روحیه شی از دست رفته، ما د بَلِه ازو مِیرسُم و او ره وَحشَت زده مُونم و تمام مردمی که قد شی آسته دوتا مونه؛ اوخته تنها پادشاه ره مَوکُشُم ۳ و تمامِ مردُم ره دُوباره د پیش ازتو مِیرم؛ چُون مردی ره که تُو طلب مونی، مرگ ازو باعِثِ پس اَمَدون پگ موشه و تمام قوم د صلح-و-اَمْنِیتِ زندگی مونه.“ ۴ ای توره د نظر اَبشالوم و تمام ریش سفیدای اسرائیل خُوب معلوم شُد.

۵ اوخته اَبشالوم گُفت: ”حُوشای آرکی ره ام کوی کنید تا ازو ام بَشَنوی که او چیزخیل مَوگیه.“ ۶ وختی حُوشای د پیش اَبشالوم اَمَد، اَبشالوم دَزو گُفت: ”اَخیتوفِل اینی رقم گُفته، آیا مُطابِقِ گُفته ازو عمل کنی؟ اگه مَوگی نه، تُو نظر خُو ره بُگی.“

۷ حُوشای د اَبشالوم گُفت: ”مشورِه ره که اَخیتوفِل اِمدفعه دده، خُوب مشورِه نییه.“ ۸ و حُوشای اِدامه دده گُفت: ”تُو میدنی که آته تُو و نفرای شی مردای جنگی آسته و رقم خرسی که چُوچه های شی د بیابو از شی گِرِفته شُدِه بَشه سرِ قار آسته. علاوه ازی، آته تُو آدمِ جنگ دیده آسته، او شاو ره د مینکلِ مردُم تیر نمونه. ۹ بدن که امی آلی او خود ره د یگو غار یا یگو جای دیگه تاشه کده. و اگه اِیطور شنه که بعضی

نفرای ازمو د شُرُوعِ جَنگِ کُشته شُدِه بوفته، اوخته هرکسی که ای ره بَشَنوَه، مُوگیه، دَ مینکلِ لشکری که از اَبسالوم پیروی مونه، یگ کُشتار شُدِه. ^{۱۰} و آدمِ دلیری که دلِ شی رقمِ دلِ شیر بَشه، کاملاً بے جُرأت موشه، چُون تمامِ اسرائیل میدنه که آته تُو یگ مردِ جنگی آسته و کسای ام که قد شی آسته مردای دلیر. ^{۱۱} پس نظرِ ازمه ای آسته که تمامِ مردمِ اسرائیل از دان تا بئیرشَبَع که رقمِ ریگِ دریا آلی بے حساب آسته، دَ پیشِ ازتُو جَم شُنه و جنابِ خود تُو اونا ره دَ جنگ رهبری کُنی. ^{۱۲} اوخته دَ هر جای که او پيدا شُنه دَ جان شی موری و رقمی که شبنم دَ بله زمی میریزه دَ بله ازو تاه موشی و او و پگِ کسای که قد ازو آسته یگ شی زنده نمومنه. ^{۱۳} و اگه او دَ منه یگو شار عَقَبِ نَشینی کنه، اوخته تمامِ اسرائیل ریسپونا ره دَ امزو شار میره و مو او ره کش کده دَ درّه میندزی تا یگ سنگِ ریزه ام دَ امزو جای باقی نمنه. ^{۱۴} پس اَبسالوم و تمامِ مردایِ اسرائیل گُفت: ”مشوره حوشای آرکی از مشوره اَخیتوفلِ کده بهتر آسته.“ چُون خُداوند تصمیمِ گِرِفْتد که مشوره خُوبِ اَخیتوفلِ ره باطلِ کنه تا تباهی ره دَ بله اَبسالوم بیره.

^{۱۵} اوخته حوشای دَ صادق پیشوا و اَبیاتار پیشوا گُفت: ”اَخیتوفلِ دَ اَبسالوم و ریش سفیدایِ اسرائیل اینی رقم و اینی رقم مشوره دده و ما اینی رقم و اینی رقم مشوره ددیم. ^{۱۶} پس آلی دَ زودی نفر ری کُو و دَ داوود خبر دده بگی، اِمشاو دَ جای که او دریا کم آسته نشی، بلکه هر رقم که موشه او طرف تیر شو؛ اگه نه، پادشاه و تمامِ کسای که قد شی آسته، نابود موشه.“ ^{۱۷} یوناتان و اَخیمعص دَ عین-روگل مُنتظر

میشِشت و یگ کنیز آمدہ دزوا خبر میورد و اونا رفته خبر
 ره د داؤود پادشاه میرسند، چون اونا بخاطری که دیده
 نشنه، د شار داخل نموشد. ^{۱۸} لیکن یگ جوان اونا ره دید و د
 ایشالوم خبر دد. پس اونا هر دوی شی د زودی رفت و د
 خانه یگ نفر د بحوریم داخل شد که د منه حولی ازو یگ
 چاه بود و اونا د منه امزو چاه تاه شد. ^{۱۹} خاتون صاحب
 خانه یگ چیز ره گرفته د دان چاه اوار کد و د سر شی غله-
 و-دانه پاش دد تا چیز معلوم نشنه. ^{۲۰} وختی خدمتگرای
 ایشالوم د پیش امزو خاتو د خانه آمد، اونا گفت: ”اخیمعص
 و یوناتان کجا یه؟“ خاتو دزوا گفت: ”اونا از جوی آو تیر
 شده رفت.“ پس وختیکه اونا پالید و امو دو ره پیدا نتنتست،
 اونا پس د اورشلیم رفت.

^{۲۱} بعد از رفتون ازوا، امو دو از چاه بر شد و رفته د داؤود
 پادشاه خبر دد. اونا د داؤود گفت: ”باله شنید و د زودی از
 آو تیر شنید، چراکه اخیتوفل د باره شمو اینی رقم مشوره
 دده.“ ^{۲۲} پس داؤود و تمام مردمی که قد شی قتی بود، باله
 شده از دریای اردن تیر شد و تا دم روز واز شدو یکی ازوا
 ام باقی نمند که از دریای اردن تیر نشده بشه.

^{۲۳} وختی اخیتوفل دید که مشوره شی عملی نشد، او الاغ خو
 ره پالو کد و باله شده د شار خود خو د خانه خو رفت. د
 اونجی او کارای خانه خو ره سر-و-سامان دد و بعد ازو
 خود ره دار زد. پس او مرد و د قبر آته خو دفن شد.

^{۲۴} اوخته داؤود د محناییم آمد و ایشالوم قد تمام مردای
 اسرائیل از دریای اردن تیر شد. ^{۲۵} د امزو غیت ایشالوم

عَماسا ره دَ جاي يوآب قومندانِ لشکر مقرر کدُد؛ عَماسا باچه يگ نفر دَ نامِ يترایِ اسرائيلي بُود که يترا قد ابيجايل دُخترِ ناحاش خوارِ صرُويه توی کدُد؛ صرُويه آبه يوآب بُود. ^{۲۶} پس اَبشالوم و اسرائيلي ها دَ سرزمينِ جلعاد خيمه زد.

^{۲۷} وختیکه داؤود دَ مَحناييم رسيد، شوبی باچه ناحاش از ربتِ عمونيا، ماکیر باچه عميئيل از لو-دبار و برزلاي جلعادی از روگليم ^{۲۸} بستره ها، کاسه ها و ظرفای گلي ره قد گندُم، جو، آرد، غله پريو شُدِه، لوبيا، عدس، نخود پريو شُدِه، ^{۲۹} عسل، قیماق، گوسپو و پنيرِ گاوی بلده خوراکِ داؤود و مردُمی که قد شی بُود اُورد، چُون اونا گُفت: ”مردُم دَ امزی بيابو گُشنه و تُشنه و منده-و-زلّه آسته.“

مرگِ اَبشالوم

۱۸ ^۱ داؤود مردای ره که قد شی بُود، جم کد و دَ بله ازوا قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری تعیین کد. ^۲ داؤود لشکر ره دَ سه دسته ریی کد: يگ دسته ره زیرِ قومنده يوآب، يگ دسته ره زیرِ قومنده ابيشای برارِ يوآب باچه صرُويه و يگ دسته ره زیرِ قومنده اتای جتی. اوخته پادشاه دَ لشکر گُفت: ”ما خود مه ام قد شُمو مورُم.“ ^۳ ليکن لشکر گُفت: ”تو نبايد بوري، چُون اگه مو دوتا کنی بلده ازوا هيچ اهميت ندره؛ حتی اگه نيمِ ازمو بُمري، باز ام بلده ازوا هيچ اهميت ندره. ليکن تو برابرِ ده هزارِ ازمو آرزش دري؛ پس بهتر آسته که تو دَ شار بُمنی و دز مو کومک ریی کنی.“ ^۴ پادشاه دزوا گُفت: ”هر رقم که دَ نظر شُمو خوب معلوم

مُوشه، ما اُمُو رِقْمِ مُونِم. “پس پادشاه دَ بَغْلِ دَرِگِه شَار ايسْتِه
 شُد و تمامِ لَشْكَرِ دَ دِسْتِه هَايِ صَد نَفْرِي و هَزَار نَفْرِي
 حَرَكْت كَد. ^۵ پادشاه دَ يُوآب، اَبِيشَايِ و اِتَايِ اَمْر كَدِه كُفْت:
 ”قَد اَبْشَالُوْم بَاچِه مِه بَخَاطِرِ اَزْمِه دَ نَرْمِي رِفْتَار كَنِيد.“
 و خْتِيكِه پادشاه دَ پَگِ قَوْمَنَدَانَا دَ بَارِه اَبْشَالُوْم دَسْتُوْر دَد،
 تَمَامِ لَشْكَرِ شَنِيد.

^۶ پَس لَشْكَرِ دَ جَنگِ اِسْرَائِيْلِ دَ صَحْرَا رِفْت و جَنگِ دَ جَنگَلِ
 اِفْرَايِمِ دَرِ گِرِفْت. ^۷ لَشْكَرِ اِسْرَائِيْلِ اَز پِيشِ خِدْمَتگَارَايِ دَاوُوْدِ
 شِكْسْت خُوْرْد و دَ اَمزُو رُوْزِ كُشْتَارِ كْتِه دَ اُوْنجِي رُخِ دَد و
 بِيَسْتِ هَزَارِ نَفْرِ كُشْتِه شُد. ^۸ جَنگِ دَ تَمَامِ مَنطَقِه تِيْتِ شُد و
 تِعْدَادِ كَسَايِ كِه دَ اَمزُو رُوْزِ دَ وِسِيْلِه جَنگَلِ كُشْتِه شُد، كَلُوْتَرِ
 اَز كَسَايِ بُوْد كِه قَد دَمِ شَمَشِيْرِ كُشْتِه شُد.

^۹ دَ اَمزُو غَيْتِ اَبْشَالُوْمِ قَد خِدْمَتگَارَايِ دَاوُوْدِ رُوْيِ دَ رُوْيِ شُد.
 اَبْشَالُوْمِ دَ بَلِه قَاطِرِ سُوَارِ بُوْد و قَاطِرِ دَ زِيْرِ شَاخِه هَايِ يَگِ
 دِرِخْتِ بَلُوْطِ كْتِه دَرَاْمَدِ و سَرِ اَزُو دَ شَاخِه هَايِ دِرِخْتِ بَلُوْطِ
 بَنَدِ مَنَد. دَ حَالِيكِه اُو دَ مِيْنَكَلِ اَسْمُو و زَمِي اُوْزُو مَنَدُد،
 قَاطِرِي كِه دَ تِي پَايِ شِي بُوْد پِيشِ رِفْت. ^{۱۰} يَگِ نَفْرِ اُو رِه دِيْدِ
 و دَ يُوآبِ خَبْرِ دَدِه كُفْت: ”اَوْنِه، مَا دِيْدِم كِه اَبْشَالُوْمِ دَ يَگِ
 دِرِخْتِ بَلُوْطِ اُوْزُو مَنَدِه.“ ^{۱۱} يُوآبِ دَ نَفْرِي كِه دَزُو خَبْرِ اُوْرُدُد
 كُفْت: ”وَاقِعَاً اُو رِه دِيْدِي؟ پَس چِرَا اُو رِه دَ اَمُوْنجِي كُشْتِه دَ
 زَمِي نَزْدِي تَا مَا دَزِ تُو دَه مِثْقَالِ نُقْرِه و يَگِ كَمْرِبَنَدِ مِيْدَدِم؟“
^{۱۲} لِيكِنِ اَمُو نَفْرِ دَ يُوآبِ كُفْت: ”اَگِه هَزَارِ مِثْقَالِ نُقْرِه اَمِ دَ
 دِسْتِ مِه دَدِه مُوشِد، مَا دِسْتِ خُو رِه دَ بَلِه بَاچِه پادشاهِ دِرَاْزِ
 نَمُوْكُدِم، چُونِ پادشاهِ دَزِ تُو و اَبِيشَايِ و اِتَايِ دَ حَالِيكِه مَوْ

گوش مُوکدی امر کده گُفت، 'بخاطرِ ازمه از اَبشالوم باچه مه حفاظت کُنید.'^{۱۳} و اگه ما خیانتکارانه رفتار کده جانِ ازو ره میگرِفتم -- چون هیچ چیز از پادشاه تاشه نَمومنه -- اول خود تو دَ ضدِ مه ایسته موشدی." ^{۱۴} اوخته یوآب گُفت: "ما نَمیتنم وخت خو ره قد از تو ای رقم ضایع کُنم." پس سه دانه نیزه ره دَ دستِ خو گرفت و دَ دلِ اَبشالوم زد دَ حالیکه او هنوز دَ مینکلِ شاخه های بلوط زنده بود. ^{۱۵} بعد ازو ده مرد جوان که سلاح-بردارای یوآب بود دَ گردِ اَبشالوم جم شد و او ره زده کُشت.

^{۱۶} اوخته یوآب شیپور ره دَ صدا اُورد و لشکر از دُمال کدونِ اسرائیل پس تاو خورد، چراکه یوآب لشکر ره منع کد. ^{۱۷} اونا جسدِ اَبشالوم ره گرفته دَ یگ چُقوری کته که دَ جنگل بود، پورته کد و دَ بله ازو یگ سنگ-قلچه غدر کته جور کد. دَ عین حال پگ لشکرِ اسرائیل دَ خانه های خو دوتا کد.

^{۱۸} اَبشالوم دَ غیتِ زندگی خو یگ منار بلده خو ایستلجی کد که دَ دره پادشاه آسته، چون او گُفت: "ما باچه ندرم که نام مه از طریقِ ازو باقی بُمنه." پس او دَ بله امزو منار نامِ خود خو ره ایشت که تا امروز «یادگاری اَبشالوم» گُفته موشه.

داوود از مرگِ اَبشالوم خبر موشه

^{۱۹} اوخته اَخیمعص باچه صادق گُفت: "مره بیل که دَویده بورم و دَ پادشاه خبرِ خوش برسَنم که خداوند دَ حقِ ازو انصاف کده و او ره از دستِ دشمنای شی نجات دده." ^{۲۰} لیکن یوآب دزو گُفت: "امروز تو خبرِ خوش نموبری؛ تو

میتنی یگو روزِ دیگه خبرِ خوش برسنی، ولے امروز ای کار
 ره نمونی، چراکه باچه پادشاه مُرده. ^{۲۱} اوخته یوآب د یگ
 نفرِ کوشی گُفت: ”بورو، چیزی ره که دیدی د پادشاه بگی.“
 پس نفرِ کوشی د یوآب احترام کد و دَویده رفت. ^{۲۲} آخیمعص
 باچه صادق بسم د یوآب گُفت: ”هر رقم که موشه، لطفاً دز
 مه ام اجازه بدی که از پشتِ نفرِ کوشی دَویده بورم.“ یوآب
 گُفت: ”باچه مه، چرا میخاهی دَویده بوری؟ تو کدم خبر
 خوش نداری که بُبری و جایزه بگیری.“ ^{۲۳} او گُفت: ”هر رقم
 که شنه، ما دَویده مورم.“ پس یوآب گُفت: ”بورو!“ اوخته
 آخیمعص از راهِ آواری دَویده رفت و از نفرِ کوشی پیش شد.

^{۲۴} د امزو غیت داوود د دالیزِ مینکلِ دو درگه شار شستد؛
 پیره‌دار د بله بامِ درگه د سر دیوال بُر شد و د حالیکه توخ
 موكد، او یگ نفر ره دید که تنهای خو دَویده مییه. ^{۲۵} اوخته
 پیره‌دار چیغ زده د پادشاه خبر دد. پادشاه گُفت: ”اگه تنها
 آسته، خبرِ خوش د دان شی یه.“ د حالیکه او نفر آمده
 نزدیک مُوشد، ^{۲۶} پیره‌دار یگ نفرِ دیگه ره دید که دَویده مییه؛
 اوخته پیره‌دار د دروازه‌وان گُفت: ”یگ نفرِ دیگه تنهای خو
 دَویده مییه.“ پادشاه گُفت: ”او ام خبرِ خوش میره.“
^{۲۷} پیره‌دار گُفت: ”دَویدونِ نفرِ اولی رقم دَویدونِ آخیمعص
 باچه صادق آسته.“ پادشاه گُفت: ”او یگ آدمِ خوب آسته و
 حتماً خبرِ خوب میره.“

^{۲۸} آخیمعص چیغ زده د پادشاه گُفت: ”خیر-و-خیریت
 آسته!“ اوخته او د پیشِ پادشاه قد روی خو د زمی اُفتد و
 گُفت: ”حمد-و-ثنا د خداوند، خدای تو! او امو مردا ره که

دِسْت خُو رِه دَ خِلَافِ بَادارِ مِه پادشاهِ باله كُدد، دَ بَادارِ مِه تَسْلِيمِ كُد. “^{۲۹} پادشاهِ كُفت: ”آيا اَبشالومِ باچِه مِه جورِ آسته؟“ اَخِيَمَعصِ دَ جَوَابِ شَيِ كُفت: ”وختي يُوآبِ مَرِه و خِدْمَتگارِ دِيگِه پادشاهِ رِه رِي كُد، ما غَدَرِ غَرِيوِ كُتِه رِه دِيْدِم، لِيكِن نَفَامِيْدِم كِه چِيَزخِيْلِ بُوْد.“^{۳۰} پادشاهِ كُفت: ”اِي سُو بِيه و دَ اِينجي اِيسته شو.“ پَس اُو اُمونجِي رِفته اِيسته شُد.

^{۳۱} اوخته نَفَرِ كُوشِي رَسِيْد و كُفت: ”بَلدِه بَادارِ مِه پادشاهِ خَبَرِ خُوشِ آسته! چُون خُداوندِ اِمروزِ دَ حَقِ تُو اِنصافِ كُد و تُو رِه از دِسْتِ تَمَامِ كَسايِ كِه دَ خِلَافِ تُو باله شُدُد، نِجاتِ دَد.“^{۳۲} پادشاهِ دَ نَفَرِ كُوشِي كُفت: ”آيا اَبشالومِ باچِه مِه جورِ آسته؟“ نَفَرِ كُوشِي دَ جَوَابِ شَيِ كُفت: ”دُشمنايِ بَادارِ مِه پادشاهِ و تَمَامِ كَسايِ كِه باله مُوشِه تا دَزِ تُو ضَرَرِ بَرَسَنه، عاقِبَتِ شَيِ مِثَلِ امزُو جِوانِ بَشِه.“

^{۳۳} پادشاهِ غَدَرِ غَمگِي شُد و دَ اُتاقِي كِه بَلِه دالِيزِ درگِه شارِ بُوْد، بُر شُدِه چخرا كُد. اُو دَ حَالِيكِه مَورِفَتِ، اِيِنِي رَقْمِ مُوكُفت: ”اِي باچِه مِه اَبشالومِ! اِي باچِه مِه، اِي باچِه مِه اَبشالومِ! كَشِكِه ما دَ جايِ تُو مَومَرُدِم، اِي باچِه مِه اَبشالومِ، اِي باچِه مِه!“

يُوآبِ داوود رِه سرزَنِشِ مُونِه

۱۹ دَ يُوآبِ كُفته شُد كِه، ”اونه، پادشاهِ چخرا مُونِه و بَلدِه اَبشالومِ ماتمِ كَرِفته.“^۲ پَس پيروزيِ امزُو رُوزِ بَلدِه تَمَامِ لَشكرِ دَ ماتمِ تَبديلِ شُد، چُون مَرُدِم دَ امزُو رُوزِ شِنِيْد كِه پادشاهِ

بخاطرِ باچه خو غمگی شُدِه. ^۳ لشکر د امزو روز دزکی د شار داخل شد، رقم کسای که از جنگ دوتا کده بشه و از شرمندگی دزکی د شار داخل شنه. ^۴ پادشاه روی خوره پوشند و پادشاه د آواز بلند چخرا کده گفت: ”ای باچه مه آبشالوم! ای باچه مه آبشالوم، ای باچه مه!“

^۵ اوخته یوآب د منه خانه د پیش پادشاه آمد و دزو گفت: ”امروز تو روی تمام خدمتگاری خوره قد شرم پوشندی، روی خدمتگاری ره که جان از تو و جان باچه ها و دختران تو و جان خاتونو و کنیزای تو ره نجات دد. ^۶ ازی که تو دشمنای خوره محبت کدی و از دوستای خو بد بردی، تو امروز واضح کدی که قومندانان و خدمتگاران بلده تو هیچ ارزش ندره؛ چون ما فامیدم که اگه آبشالوم امروز زنده موبود و مو پگ مو مومردی، تو خوش موشدی. ^۷ پس آلی باله شده برو بیه و د خدمتگاری خو تورای دلگرم کونده بگی؛ ما د خداوند قسم موخورم که اگه برو نیی، امشاو یگ نفر ام قد از تو باقی نمومنه و ای بلا بدتر از تمام بلاهای آسته که از جوانی تا آلی ره د بله تو آمده.“ ^۸ اوخته پادشاه باله شد و د پیش درگه شار ششت؛ و د لشکر گفته شد که: ”اونه، پادشاه د پیش درگه شار ششته،“ و پگ لشکر د پیش پادشاه آمد.

پس آمدون داؤود د اورشلیم

د امزو غیت تمام لشکر اسرائیل دوتا کده د خانه های خو رفتند. ^۹ پگ مردم د تمام طایفه های اسرائیل قد یگدیگه خو

جَر-و- بَحْث كَدِه مُوگُفْت: ”پادشاه مو ره از دِسْتِ دُشْمَنای
مو خلاص كَدِه و اُو كَسی اَسْتِه كه مو ره از دِسْتِ فَلَسطِینیا
نِجات دَدِه، لِيكِن آلی اُو بَخاطِرِ اَبْشالوم از سرزمین مو دُوتا
كَدِه؛ ^{۱۰} و اَبْشالوم ره كه مو مَسَح كَدِه دَ بَلِه خُو پادشاه جور
كُدُدی، اُو دَ جَنگ كُشْتِه شُدِه. پَس آلی چِرا دَ بارِه پَس
اُردونِ پادشاه هِيچ چيز نَموگِيد؟“

^{۱۱} داوود پادشاه دَ صادوق پيشوا و ابياتار پيشوا اینی پیغام ره
رِی كَدِه گُفْت: ”دَ رِيش سفیدای یهُودا بُگِيد، ’چِرا شُمُو دَ پَس
اُردونِ پادشاه دَ خانِه شی از پگ كَدِه اَخرِ اَسْتِيد، دَ حالیکه
توره تمام اِسْرائیل دَ پيشِ پادشاه دَ جایی كه اَسْتِه رَسِيدِه؟
^{۱۲} شُمُو پَرارون مه اَسْتِيد، شُمُو گوشت و اسْتُغون مه اَسْتِيد؛
پَس چِرا شُمُو دَ پَس اُردونِ پادشاه از پگ كَدِه اَخرِ اَسْتِيد؟‘
^{۱۳} و دَ عماسا بُگِيد، ’آیا تُو گوشت و اسْتُغون مه نِیستی؟ خُدا
مَرِه سَخْت جَزَا بَدِيه، اگِه تُو بَلَدِه هَميشه دَ جای یوآب
قومندانِ لَشْكَر مه نَشْنی.“

^{۱۴} پَس عماسا دِلِ تمام مَرْدای یهُودا ره دَ دِسْتِ اُورد و پگِ
ازوا یگِ دِلِ و یگِ فِكْر شُد؛ و اُونَا دَ پادشاه پِیغام رِی كَدِه
گُفْت: ”تُو و تمام خِدْمَتگَرای تُو پَس بِيید.“ ^{۱۵} اوخته پادشاه
پَس اَمَد و دَ دريای اُردُن رَسِيد؛ و مَرْدُمِ یهُودا دَ دَمِ رَاهِ
پادشاه دَ جَلْجالِ اَمَد تا پادشاه ره از دريای اُردُن تير كَدِه
بیره.

^{۱۶} شِمعی باچه جیرای بنیامینی از بَحُورِيم دَ عَجَلَه قَد مَرْدُمِ
یهُودا دَ دَمِ رَاهِ داوود پادشاه اَمَد؛ ^{۱۷} قَد ازو یگِ هزار نفر از
بنیامین اَمَد و صِیبا خِدْمَتگَارِ خانوارِ شائول قَد پوزده باچه

خُو و بِيست خِدْمَتگار خُو قد ازو قَتی بُود. اُونَا دَ عَجَلَه از دريای اَرْدُن دَ پيشِ پادشاه تير شد. ^{۱۸} اُونَا تير شُدِه رفت تا خانوارِ پادشاه ره از دريا تير كده بيره و هر كاری كه دَ نظرِ پادشاه خُوب معلوم شُنِه، انجام بديِه.

شِمعی باچه جيرا امی كه از دريای اَرْدُن تير شُد، او دَ پيشِ پادشاه رُوی دَ خاك اُفتَد ^{۱۹} و دَ پادشاه كُفت: ”اُميدوار اَسْتُم كه بادر مه، مره گناهكار حساب نكنه و خطای ره كه خِدْمَتگار شی دَ روزی بُر شُدونِ بادر خُو پادشاه از اورشليم مُرتكب شُدِه دَ ياد خُو نيره و پادشاه او ره دَ دل خُو نگیره. ^{۲۰} چُون ما خِدْمَتگار تُو مِيدَنُم كه ما گناه كديم؛ امزی خاطر اينه، امروز ما از تمام خانوارِ يوسُف كده اولتر دَ دمِ راهِ بادر خُو پادشاه اَمديم.“ ^{۲۱} اوخته اَبيشای باچه صرُويه دَ جواب شی كُفت: ”آيا شِمعی بخاطري كه مَسَح شُدِه خُداوند ره دوكری كده، كُشته نَشُنِه؟“ ^{۲۲} ليكن داوود كُفت: ”آی باچه های صرُويه، شُمور ره دَز مه چی غَرَض اَسْتِه؟ چرا شُمور امروز دُشمون مه شُدید؟ آيا امروز ام يگو كس بايد دَ اسرائيل كُشته شُنِه؟ آيا ما نَمِيدَنُم كه ما امروز پادشاهِ اسرائيل اَسْتُم؟“ ^{۲۳} پس پادشاه دَ شِمعی كُفت: ”تُو نَمومری.“ و پادشاه بلده ازو قَسَم خورد.

^{۲۴} دَ امزو غَيْت مِفِيبوشِت نوسِه شائول ام دَ دمِ راهِ پادشاه اَمَد؛ او از روزی كه پادشاه رفتد تا روزی كه صَحیح-و-سَلامَت پس اَمَد، نه دَ فِكْرِ پای های خُو شُدَد، نه ريش خُو ره اِصلاح كُدد و نه كالای خُو ره شُستد. ^{۲۵} وختيکه او از اورشليم دَ دمِ راهِ پادشاه اَمَد، پادشاه دَزو كُفت: ”آی

مِفْبِوشِت، چرا قد از مه نمدی؟“^{۲۶} او د جواب شی گُفت:

”ای بادار مه پادشاه، خدمتگار مه مَره بازی دد؛ ما د

خدمتگار خو گُفتُم،‘ اُلاغ مَره پالون کُو تا ما سوار شُدِه د

پیش پادشاه بورُم.‘ چُون خدمتگار تُو شل آسته؛ لیکن او امو

کار ره نکد،^{۲۷} بلکه د بله خدمتگار تُو د پیش بادار مه پادشاه

تُهَمَت کد. مگم بادار مه پادشاه رقمِ ملایکه خدا آسته؛ پس هر

چیزی که د نظر تُو خوب معلوم موشه، امو ره انجام بدی.

^{۲۸} باوجود که تمام خانوار آته مه د پیش بادار مه پادشاه

سزاوار دیگه چیز نبود بغیر از مرگ، لیکن تُو خدمتگار خو

ره د مینکل کسای شندی که د دسترخون تُو موخوره. پس ما

دیگه چی حق درُم که د پیش پادشاه ناله-و-فریاد کنم.“

^{۲۹} پادشاه دزشی گُفت: ”چرا ایقَس کلو توره موگی؟ ما گُفتیم

که تُو و صیبا زمی ره تقسیم کنید.“^{۳۰} مِفْبِوشِت د پادشاه

گُفت: ”بیل که پگ شی ره امو بگیره؛ امی که بادار مه پادشاه

صَحیح-و-سلامت پس د خانه خو آمده، بلده مه هر چیز

آسته.“

^{۳۱} اوخته برزِلای جلعادی از روگِلیم آمد تا قد پادشاه از

دریای اُردُن تیر شنه و تا او ره همراهی کده از دریای اُردُن

تیر کنه.^{۳۲} برزِلای یگ مردِ غدر پیر بود که هشتاد سال عُمر

دشت. وختیکه پادشاه د مَحْناییم بود، برزِلای خوراک ازو ره

تهیه موكد، چُون او یگ مردِ غدر تروتمند بود.^{۳۳} پادشاه د

برزِلای گُفت: ”قد از مه بیه و د اورشَلیم قد از مه بُمَن و ما

فکر خو ره سُون تُو میگیرُم.“^{۳۴} لیکن برزِلای د پادشاه گُفت:

”چند سال از زندگی مه منده که ما قد پادشاه د اورشَلیم

بورم؟^{۳۵} ما فعلاً هشتاد ساله استم. آیا ما میتنم خوب و بد ره فرق کنم؟ آیا خدمتگار تو مزه چیزی ره که موخوره و وچی مونه، موفامه؟ آیا وختیکه یگ خاتو یا یگ مرد بیت میخانه ما میتنم آواز شی ره بشنوم؟ پس چرا خدمتگار تو بلده بادار خو پادشاه یگ بار اضافی بشه؟^{۳۶} آلی خدمتگار تو قد پادشاه چند قدم د او طرف دریای اردن موره و بس. چرا پادشاه از مه ایقس قدردانی کنه؟^{۳۷} لطفاً بیل که خدمتگار تو پس بوره تا د شار خود خو بمره و د نزدیک قبر آته و آبه خو دفن شنه. لیکن اینه، خدمتگار تو کمهام حاضر آسته، بلده شی اجازه بدی که قد بادار مه پادشاه بوره و هر چیزی که د نظر تو خوب معلوم موشه بلده شی انجام بدی.“^{۳۸} پادشاه گفت: ”خوبه، کمهام قد از مه بوره و ما هر چیزی که د نظر تو خوب معلوم شنه بلده شی انجام میدیم؛ و تو هر چیزی که از مه خواهش کنی بلده تو د جای میرم.“^{۳۹} پس تمام مردم از دریای اردن تیر شد؛ و پادشاه پیش از تیر شدو برزلی ره ماخ کده برکت دد و برزلی پس د خانه خو رفت.^{۴۰} پادشاه از دریا د جلجال تیر شد و کمهام ام قد شی قتی رفت. خلاصه، تمام لشکر یهودا و نیم لشکر اسرائیل پادشاه ره همراهی کده آورد.

^{۴۱} اوخته تمام مردای اسرائیل د پیش پادشاه آمد و د پادشاه گفت: ”آی پادشاه، چرا برارون مو مردای یهودا، تو ره دزی کد و تو و خانوار تو ره قد تمام نفرای تو قتی از دریای اردن تیر کده آورد؟“^{۴۲} پگ مردای یهودا د جواب مردای اسرائیل گفت: ”بخاطری که پادشاه نزدیکانه مو آسته. پس شمو چرا دزی باره قار آستید؟ آیا مو کدم چیز از پادشاه خوردی و یا

دَز مو کُدم بخشِشی دده؟“^{۳۲} اوخته مردای اسرائیل دَ جوابِ
 مردای یهودا گُفت: ”مو دَ پادشاه ده حصّه درے و حقِ ازمو
 دَ داؤود ام از شُمو کده کلوتر آسته. پس چرا مو ره خار-
 و- حقیر حساب مُونید؟ آیا مو نَبودی که اوّل دَ باره پس
 اُردون پادشاهِ خو توره گُفتی؟“ لیکن تورای مردای یهودا از
 مردای اسرائیل کده زور بُود.

شورِشِ شِبع

۲۰ دَ امزو غیت یگ آدمِ فتنه-انگیز دَ نامِ شِبع باچه
 بکری بنیامینی ام دَ اُونجی بُود. او شیپور ره دَ صدا اُرد و
 گُفت: ”مو دَ داؤود حصّه ندری و از باچه یسی بے نصیب
 آستی! آی مردُمِ اسرائیل هر کُدم شُمو دَ خیمه خو بورید!“
 ۲ پس تمام مردای اسرائیل از پیروی داؤود دست کشید و از
 شِبع باچه بکری پیروی کد؛ لیکن مردای یهودا قد پادشاهِ خو
 مند و از اُردن تا اورشَلیم او ره همراهی کد.

۳ وختی داؤود دَ خانه خو دَ اورشَلیم آمد، پادشاه امو ده خاتو
 ره که کنیز شی بُود و بلده نِگاهوانی خانه ایشْتد، گِرِفت و
 اونا ره دَ یگ خانه نظر بند کد. او ضرورت های ازوا ره تهیه
 موکد، لیکن قد ازوا خاو نموشد. پس اونا تا روزِ مُردون خو
 نظر بند بُود و مثل بیوه ها زندگی موکد.

۴ اوخته پادشاه دَ عماسا گُفت: ”مردای یهودا ره دَ بین سه
 روز دَ پیش مه جم کُو و خود تو ام دَ اینجی حاضر بش.“
 ۵ پس عماسا رفت تا مردای یهودا ره جم کنه، لیکن از وختی

که پادشاه بلده شی تعیین کدد، طال خورد. ^۶ اوخته داوود د
 ابیشای گُفت: ”آلی شَبَع باچه بکری از ابشالوم کده کلوتر دز
 مو ضرر میرسنه. پس نفرای بادار خو ره بگير و او ره دُمبال
 کو؛ نشنه که او شارای دیوالدار بلده خو پیدا کنه و از گیر مو
 خلاص شنه.“ ^۷ پس نفرای یوآب قد کریتیا، فلیتیا و تمام
 مردای دلیر-و- جنگی از پشت ازو بر شده رفت؛ اونا از
 اورشلیم بر شد تا شَبَع باچه بکری ره دُمبال کنه. ^۸ وختی اونا
 د نزدیک سنگ کته د جبعون رسید، عماسا د دم راه ازوا
 آمد. یوآب کالای جنگی پوشیدد و د بله ازو یگ کمر بند قد
 یگ خنجر که د غلاف خو بود د کمر شی بسته بود. امی که
 او پیش رفت خنجر از غلاف خو اُفتد. ^۹ یوآب د عماسا گُفت:
 ”برار جو، چی حال دری؟“ و یوآب قد دست راست خو ریش
 عماسا ره گرفت که او ره ماخ کنه. ^{۱۰} عماسا متوجه خنجری
 که د دست یوآب بود نشد. پس یوآب خنجر ره د کوره ازو
 چقی کد و روده های ازو د زمی بر شد و او مُرد؛ حاجت د
 ضرره دوّم نشد.

اوخته یوآب و برار شی ابیشای د دُمبال شَبَع باچه بکری
 رفت. ^{۱۱} و یکی از خدمتگرای یوآب د پالوی جسدِ عماسا
 ایسته شده گُفت: ”هر کسی که طرفدار یوآب و طرفدار
 داوود آسته، از پشت یوآب بیه.“ ^{۱۲} عماسا د مینکل راه د
 خون خو غوئه شد؛ و غیتی امو نفر دید که تمام لشکر د
 اونجی ایسته موشه، او عماسا ره از مینکل راه کش کده د
 صحرا برد و یگ رخت ره د بله شی اندخت، چون او دید که
 هر کس که د نزدیک ازو میمد ایسته موشد. ^{۱۳} امی که جسدِ
 عماسا از مینکل راه باله شد، تمام لشکر از پشت یوآب رفت

تا شَبَعِ باچِه بکری ره دُمبال کنه.

۱۴ شَبَعِ از مینکلِ تمامِ طایفه های اسرائیل تیر شُدِه دَ اَبِلِ بَیتِ-مَعکِه اَمَدِ و تمامِ بکریا قد اَزو قتی بُود؛ اونا جم شُدِه از پُشتِ اَزو اَمَدِ تا از شی حفاظت کُنه. ۱۵ اوخته لشکرِ یوآب اَمَدِ و اُو ره دَ شارِ اَبِلِ بَیتِ-مَعکِه محاصِرِه کد؛ اونا دَ برابرِ شارِ یگِ بَغْنَدی جور کد که اُو دَ بَغْلِ دیوالِ قرارِ گِرِفتِ و تمامِ لشکری که قد یوآب بُود، دیوالِ ره میزد تا اُو ره بیرو کُنه. ۱۶ دَ اَمَزو غَیتِ یگِ خاتونِ دانا از مَنِه شارِ کوی کده گُفت: ”گوشِ بَگیرید! گوشِ بَگیرید! دَ یوآبِ بَگید که دَ اینجی بییه تا ما قد شی توره بَگیم.“ ۱۷ وختیکه یوآبِ نزدیکِ رفت، خاتو گُفت: ”تُو یوآبِ اَسْتی؟“ اُو دَ جوابِ شی گُفت: ”اَرِے، ما اَسْتِم.“ اوخته خاتو دَزو گُفت: ”تورای کَنیزِ خُو ره گوشِ بَگیر.“ یوآبِ گُفت: ”گوشِ مِیگیرم.“ ۱۸ خاتو گُفت: ”دَ زَمانِ قدیمِ اینی رقمِ گُفته موشد، دَ اَبِلِ رفته مشوره بَگیرید. و دَ اَمزی رقمِ یگِ قضیه حل-و-فصل موشد. ۱۹ ما از شاری اَسْتِم که دَ اسرائیلِ صلحِ طلبِ و وفادارِ اَسْتِه؛ و تُو میخاهی اَمی شارِ ره که دَ اسرائیلِ مِثِلِ آبه اَسْتِه خرابِ کنی. چرا تُو میخاهی که میراثِ خُداوندِ ره نابودِ کنی؟“ ۲۰ یوآبِ دَ جوابِ شی گُفت: ”از مه دُورِ بَشِه! از مه دُورِ بَشِه که ما شارِ ره خرابِ یا نابودِ کُنم. ۲۱ قضیه اُو رقمِ نیسته که تُو فِکرِ مونی، بَلکِه یگِ نفرِ دَ نامِ شَبَعِ باچِه بکری که از کوهستونِ اِفرایمِ اَسْتِه، دِستِ خُو ره دَ خِلافِ داؤودِ پادشاهِ باله کده. فقط اَمُو نفرِ ره تسلیمِ کَنید و ما از شارِ شَمو مورم.“ خاتو دَ یوآبِ گُفت: ”اینه، سرِ اَزو از بِلِه دیوالِ بَلدِه تُو پورته موشه.“ ۲۲ اوخته اَمُو خاتو قد مشوره حکیمانه خُو دَ پیشِ پگِ مردم

رفت و اونا سر شبع باچه بکری ره از تن شی جدا کده بلده
یوآب پورته کد. اوخته یوآب شیپور ره د صدا اورد و اونا از
نزدیک شار هر سو تیت شد و هر کس سون خیمه خو رفت؛
ولے یوآب پس د اورشکیم د پیش پادشاه آمد.

نفرای دربار داؤود

۲۳ د امزو غیت یوآب قومندان تمام لشکر اسرائیل بود و
بنایاه باچه یهویداع قومندان کریتیا و فلیتیا؛^{۲۴} ادورام
مسئول کارگرای جبری بود و یهوشافاط باچه اخیلود کاتب؛
۲۵ شیوا منشی بود و صادوق و ابیاتار پیشوایو؛^{۲۶} و عیرای
یائیری ام از طرف داؤود مقام پیشوایی دشت.

داؤود انتقام جبعونیا ره از اولاده شائلو میگیره

۲۱ د زمان پادشاهی داؤود سه سال دوامدار قحطی شد.
اوخته داؤود از خداوند هدایت طلب کد و خداوند گفت: ”
ای حالت بخاطر شائلو و خانوار خونریز ازو پیش آمده،
چراکه او جبعونیا ره کشت.“^۲ جبعونیا از جم بنی اسرائیل
نبود، بلکه باقیمنده اموریا بود؛ و بنی اسرائیل بلده ازوا قسم
خوردد که اونا ره نموکشه، لیکن شائلو بخاطر غیرتی که
بلده اسرائیل و یهودا دشت، قصد کدد که اونا ره از بین
ببره. پس داؤود جبعونیا ره کوی کد و قد ازوا توره گفت.^۳ و
پادشاه د جبعونیا گفت: ”بلده شمو چیز کار کنم و گذشته ره
چطور جبران کنم تا شمو قوم خداوند ره برکت بدید؟“
۴ جبعونیا دز شی گفت: ”مو از شائلو و خانوار شی نقره و

طِلاَ طَلَبَ نَدْرِي وَ نَهْ اَمَ بَلَدِهْ مَوْ اِجازه اَسْتَهْ كه دَ اِسْرَائِيلَ
يَكُو كَسْ رَهْ بُكْشِي. " داؤود پُرسِيد: " شُمُو از مه چي ميخاهيد
كه بَلَدِهْ شُمُو اِنجام بَدِيم؟ " اُونَا دَ پادشاه كُفْت: " اَمُو نفر كه
مو ره تَباه موكد و بَلَدِهْ مَوْ نَقْشه ميكَشِيد كه مو ره نابود كنه
تا دَ هِيچ نُقْطَه سرزمينِ اِسْرَائِيلِ باقِي نَمَنِي، ^٤ هفت نفر از
باچه گونِ خانوارِ ازو ره دَز مَوْ تَسْلِيم كُو تا مَوْ اُونَا ره دَ
حُضُورِ خُداوند دَ جِبَعِه شائول كه اِنْتِخاب شُدِه خُداوند بُود دَ
دار اوزو كني. " پادشاه كُفْت: " اُونَا ره دَز شُمُو تَسْلِيم مُونَم. "

^٥ لِيكِن پادشاه مَفِيبُوشِتِ باچه يوناتان ره ايله كد، چرا كه قَسْمِ
خُداوند دَ بَيْنِ ازوا بُود، يعنِي دَ بَيْنِ داؤود و يوناتان باچه
شائول. ^٦ پَس پادشاه دُو باچه رِصْفَه دُخْتَرِ آيه ره كه اَرْمُونِي
و مَفِيبُوشِتِ بُود و بَلَدِهْ شائول زِيدَه شُدُد و پَنج باچه مِيرَبِ
دُخْتَرِ شائول ره كه بَلَدِهْ عَدْرِيئِيلِ باچه بَرزَلَايِ مِحُولَاتِي زِيدَه
شُدُد، كَرِفْت ^٧ و اُونَا ره دَ دِسْتِ جِبَعُونِيَا تَسْلِيم كد؛ جِبَعُونِيَا
اُونَا ره دَ بِلَه كوه دَ حُضُورِ خُداوند دَ دار اوزو كد و اَمُو
هفت نفر يگجاي مُرد. اُونَا دَ شُرُوعِ روزايِ جَم كدُونِ
حاصِلات، دَ غَيْتِ جَو دِرَو كُشْتَه شُد.

^٨ اوخته رِصْفَه دُخْتَرِ آيه يگ پلاس ره كَرِفْتَه دَ بِلَه قاده بَلَدِه
خُو اوار كد و از شُرُوعِ جَم كدُونِ حاصِلات تا غَيْتِيكه بارو
از اَسْمُو دَ بِلَه ازوا باريد، دَ روز مُرغكوي هُوا ره و دَ شاو
جانورايِ بيابو ره نه ايشت كه دَ بِلَه ازوا حَمَلَه كنه. ^٩ از كاري
كه رِصْفَه دُخْتَرِ آيه، كَنِيزِ شائول كُدُد، دَ داؤود خبر دَدَه شُد.
^{١٠} اوخته داؤود رَفْتَه اسْتَعُونايِ شائول و اسْتَعُونايِ باچه شي
يوناتان ره از مُرْدَمِ يابيشِ جِلْعاد كَرِفْت. مُرْدَمِ يابيشِ جِلْعاد

امو جَسَدِها ره از میدانِ شارِ بیت۔ شان دُزی کده اُوردُ، از جای که فَلَسطینیا اونا ره اوزو کدُ؛ چُون دَ روزی که فَلَسطینیا شائول ره دَ جَلبوع کُشتند اُو ره دَ دار اوزو کدُ.
^{۱۳} پس داؤود استغونای شائول و استغونای باچه شی یوناتان ره ازونجی اُورد و استغونای کسای ره که دَ جِبعه دَ دار اوزو شد ام جَم کد. ^{۱۴} دَمزی رقم اونا استغونای شائول و باچه شی یوناتان ره اِنْتقال دده دَ صیلع دَ سرزمینِ بِنیامین دَ قبرِ قیس آتِه شائول دَفن کد و هر چیزی که پادشاه امر کدُ، اونا دَ جای اُورد. بعد ازو خُدا دُعای ازوا ره که بلده سرزمینِ خُو کدُ، قبول کد.

جنگ دَ خِلافِ فَلَسطینیا

^{۱۵} بَینِ فَلَسطینیا و اِسرائیل بسمِ جنگ شد و داؤود قد خدمتگاری خُو رفته دَ خِلافِ فَلَسطینیا جنگ کد و داؤود از حال رفت. ^{۱۶} اوخته یشبی۔ بنوب که یکی از اولاده رافا بود و گرنگی نَیزه شی سه صد مِثقال برونز بود و یگ شمشیرِ نو دَ کمر خُو دشت، قَصِدِ کُشتونِ داؤود ره کد. ^{۱۷} لیکن اَبیشای باچه صَرُویه دَ کومکِ ازو آمد و امو فَلَسطینی ره زده کُشت. اوخته نفرای داؤود قَسَم خورده دَزو کُفت: ”تُو دیگه قد ازمو دَ جنگ نَمیی؛ نَشنه که تُو چراغِ اِسرائیل ره کُل کنی.“

^{۱۸} بعد ازی یگ جنگ قد فَلَسطینیا دَ گوب دَرِ گِرِفت که دَ امزو جنگ سبکای حُوشاتی ساف ره کُشت؛ ساف ام یکی از اولاده رافا بود. ^{۱۹} بعد ازو یگ جنگِ دیگه قد فَلَسطینیا دَ

گوب در گرفت و دزو جنگ الحانان باچه یاعیر بیت-لحمی،
 جلیات جتی ره کُشت که چيو نيزه شی رقم چيو کارگاه
 بافندگی بود. ^{۲۰} یگ جنگ دیگه د جت در گرفت؛ د اونجی
 یگ مرد قد بلند بود که هر دست و پای شی شش کلک
 دشت که جمله ازوا بیست و چار کلک موشد؛ او ام از
 اولاده رافا بود. ^{۲۱} وختیکه او اسرائیل ره طعنه دد، یوناتان
 باچه شمعی، باچه برار داوود او ره کُشت. ^{۲۲} امی چار نفر از
 اولاده رافا د جت بود که د دست داوود و خدمتگرای شی
 کُشته شده افتد.

سرود شکرگزاری داوود

^{۲۲} داوود د روزی که خداوند او ره از دست پگ
 دشمنای شی و از دست شائول خلاص کد، توره های امزی
 سرود ره د وصف خداوند خاند ^۲ و گفت:

”خداوند قاده- و- پناهگاه مه آسته، قلعه و نجات دهنده
 مه.

^۳ او خدای مه آسته، قاده مه که دزو پناه میگیرم،

سپر مه و قدرت نجات مه؛

قلعه بلند مه؛ پناهگاه مه و نجات دهنده مه،

تو مره از ظلم نجات میدی.

^۴ خداوند ره که لایق حمد- و- ثنا آسته، کوی کدم

و ما از چنگِ دُشمنای خُو نجات پَیدا کدُم.

۵ چراکه جلیپه های مرگ چارَدور مَره گِرِفْتُد

و سیل های تباهی دَ بَلَه مه هُجُوم اُورُد؛

۶ ریسپونای عالمِ مُرده ها دَ دُور مه خود ره پیچَندُد

و دام های مرگ دَ پیشِ رُوی مه ایشته شُدُد.

۷ ما دَ غَیْتِ سَخْتی-و-مُشکِلاتِ خُو خُداوند ره کُوی کدُم

و دَ پیشِ خُدای خُو ناله-و-فریاد کدُم.

۸ او از جایگاهِ خُو آواز مَره شَنِید

و ناله-و-فریاد مه دَ گوشِ ازو رسید.

۹ اوخته زمی لَرزه کده تکان خورد؛

و بُنیاد های آسمو شور خورده

از شِدَّتِ قارِ ازو دَ حَرکَتِ اَمَد.

۱۰ از بینی شی دُود بُر شُد

و از دان شی آتِشِ نَوبِ کُننده

که از شی قوغ ها باد مُوشُد.

۱۱ او آسمو ره خَم کد و تاه اَمَد

و دَ تَى پَای شى تریکی تیره بُود.

^{۱۱} اُو دَ بَلَه کِرُوبى سوار شُدِه پَرِواز کد

و دَ بَلَه بال های باد دِیده شُد.

^{۱۲} اُو تریکی ره دَ چاردور خُو ساییان جور کد،

اُورهای تریک ره که دَز شى آوها جَم اُسْتِه.

^{۱۳} از روشنى حُضُورِ اَزُو

قوغ های آتِش باد شُد.

^{۱۴} خُداوند از آسمو گُرگُردراغ کد؛

قادرِ مُتعالِ آواز خُو ره بُر کد.

^{۱۵} اُو تیرها ره ایله کده دُشمننا ره تیت پَرَک کد

و آتِشک رِیى کده اُونَا ره دَ گَلگَلْمیری اَندخت.

^{۱۶} اوخته غُوجى های دریا دِیده شُد

و بُنیادِ زمى نُمایان شُد،

از هِیبتِ خُداوند

و از شَمالِ بادِ بِنِیى اَزُو.

^{۱۷} اُو از عالمِ باله دَ کومک مه رسیده مَره گرفت

و از آو های کَلو بُرو بُر کد.

۱۸ اُو مَره از چَنگِ دُشْمونِ زورْتوی مه خلاص کد،

از چَنگِ کَسای که از مه بد مُویرد؛

چُون اونا از مه کده کَلو زورْتو بُود.

۱۹ دَ روزی که دُچارِ بلا-و-مُصِیبت بُوَدُم، اونا دَ جان مه
اُمَد،

لیکن خُداوند پُشتیوان مه بُود.

۲۰ اُو مَره بُر کده دَ جای پَراخ اُورَد؛

اُو مَره نِجات دَد، چَراکه اُو از مه راضی بُود.

۲۱ خُداوند دَ مُطابِقِ عَدالت مه دَز مه اَجْر دَد،

دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه قَد مه رِفْتار کد.

۲۲ چَراکه ما راه های خُداوند ره نِگاه کدیم

و شَریرانه از خُدای خُو رُوی گِردو نَشْدیم.

۲۳ پَگِ اِحْکامِ اَزو دَ پِیشِ رُوی مه بُوده

و از دِستورای شی دُور نَشْدیم.

۲۴ ما دَ حُضُورِ اَزو بے عَیب بُودیم

و خود ره از گناه دُور نِگاه کدیم.

۲۵ پس خُداوند دَز مه اَجْر دَد، دَ مُطابِقِ عَدالَت مه

و دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه که دَ پِیشِ نَظَرِ اَزو یَه.

۲۶ خُداوندا، دَ آدَمِ وِفا دار، تُو وِفا داری خُو ره نِشو مِیدی؛

دَ نَفرِ بے عَیب، تُو بے عَیبی خُو ره نِشو مِیدی.

۲۷ دَ آدَمِ پاک، پاکی خُو ره نِشو مِیدی،

لیکِن دَ آدَمِ چَلباز، هُوشیاری خُو ره نِشو مِیدی.

۲۸ تُو قَوْمِ مَظْلُومِ ره نِجات مِیدی،

لیکِن چِیمای تُو دَ آدَمای کِبری-و-مَغرُورِ اَسَته تا اونا

ره سَرِنِگون کَنی.

۲۹ اَی خُداوند، تُو نُور مه اَسَتی؛

خُداوند تَرِیکی مَره دَ رُوشنی تَبدیل مُونه.

۳۰ دَ کُومَکِ اَز تُو ما دَ بِلَه لَشکر حَمَله مُونم

و قَد تَوَکَّل دَ خُدا ی خُو دَ بِلَه دِیوالِ شارِها بُر مِوشُم.

۳۱ خُدا راه-و-طَریق شی کَامِلِ اَسَته؛

کلامِ خُداوند خَالِصِ اَسَته.

أَوْ بَلَدِهِ تَمَامِ كَسَايَ كِه دَزُو پِنَاهِ مُوْبِرِه سِپَرِ اَسْتِه.

۳۲ چُون غَيْرِ از خُداوند، كِي خُدا اَسْتِه؟

و غَيْرِ از خُدايِ مو، كِي قاده-و-پِناهِگاهِ مو اَسْتِه؟

۳۳ خُدا پِناهِگاهِ مُسْتَحْكَمِ مِه اَسْتِه؛

أَوْ رَاهِ-و-طَرِيقِ مَرِه بِي خَطَرِ جُورِ مُونِه.

۳۴ أَوْ پايایِ مَرِه رَقْمِ پايایِ آهُو جُورِ مُونِه

و مَرِه دَ جايِ هَايِ بَلِنْدِ ايسْتَلْجِي مُوَكْنِه.

۳۵ أَوْ دِستایِ مَرِه بَلَدِه جِنْگِ تَمْرِينِ مِيدِيِه

تاکه بازُو هَايِ مِه بَتْنِه كَمُونِ بَرُونزِي رِه خَمِ بَدِيِه.

۳۶ أَيْ خُداوند، تُو سِپَرِ نِجَاتِ خُو رِه دَزِ مِه دَدِيِ

و كَوْمَكِ از تُو مَرِه بَزُرْگِ جُورِ كَدِ.

۳۷ زِيرِ پايِ مَرِه بَلَدِه قَدَمِ هَايِ مِه پِراخِ جُورِ كَدِيِ

تاکه پايایِ مِه نَلْخَشِه.

۳۸ ما دُشْمَنايِ خُو رِه دُمْبَالِ كَدِه اُونَا رِه نَابُودِ مُونِمِ

و تاکه نَابُودِ نَشُدِه، پَسِ دُورِ نَمُوخُورُمِ.

۳۹ ما اُونَا رِه نَابُودِ كَدُمِ؛ ما اُونَا رِه زَدُمِ تا دِيْگِه بالِه نَشْنِه؛

أُونَا دَ تَى پَاى مَه أُفْتَد.

۴۰ چُون تُو كَمَر مَرَه قَد قُوت بَلَدِه جَنگ بَسْتَه كَدِے

و مُخَالِفَاى مَرَه دَ تَى پَاى مَه اَنَدَخْتِى.

۴۱ تُو گَرْدُونِ دُشْمَنَاى مَرَه دَ دِسْت مَه دَدِى

و مَا كَسَاى رَه كَه اَز مَه بَد مُوَيُرد، نَابُود كُدُم.

۴۲ اُونَا چِيم دَ رَاه بُود، لِيَكِن هِيچ كَس نَبُود كَه اُونَا رَه

نِجَات بَدِيَه؛

اُونَا پِيَشِ خُداوند نَالِه-و-فَرِيَاد كَد، وَلِيے اُو دَزُوا

جَوَاب نَدَد.

۴۳ مَا اُونَا رَه كُفْتَه رَقْمِ خَاكِ زَمِ نَرَم كُدُم

و دَ بَلِه اَزُوا لَغَه كَدَه رَقْمِ گِلِ كُوجَه پَايْمَال كُدُم.

۴۴ تُو مَرَه اَز جَنجَالِ قَوْم مَه خِلَاص كَدِى

و مَرَه دَ عِنْوَانِ كَثِه مَلَّتْ هَا بَرَقَرَار نِگَاه كَدِى؛

مَرْدُمِ رَه كَه نَمِيشَنَخْتُم مَرَه خِدْمَت مُونَه.

۴۵ بِيگَنَه گُو خَم شُدَه دَ پِيَش مَه اَمَد

و اُمِ كَه اُونَا تَوْرَه مَرَه مِيشَنَوَه، اَز اَيِد مَه مُوشَه.

۴۶ بیگنه‌گو بے روحیه شُدہ

و از جای های مُسْتَحْکَم خُو قد ترس۔ و۔ لرز بُرو اَمَد۔

۴۷ خُداوند زنده یه! حمد۔ و۔ ثنا دَ قاده۔ و۔ پناہگاہِ مه!

مُتعال باد خُدای که قاده نجات مه اَسْتہ،

۴۸ خُدای که اِنْتِقَام مَرہ گِرِفْت

و قوم ها ره زیر حُکمرانی مه اُورَد،

۴۹ خُدای که مَرہ از چَنگِ دُشمنای مه بُرو اُورَد۔

خُداوندا، تُو مَرہ دَ برابرِ مُخَالِفاي مه سربلند کدی

و از دِسْتِ اَدَمِ ظالِمِ نجات دَدی۔

۵۰ امزی خاطر آی خُداوند، تُو ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها حمد۔
و۔ سِپاسِ مُوگِیْم

و بَلَدِ سِتایشِ نامِ تُو سرُودِ میخانم۔

۵۱ اُو پیروزی های بُزُرگِ ره نَصِیبِ پادشاهِ خُو مُونه

و رَحْمَتِ خُو ره دَ مَسَحِ شُدِه خُو نِشو مِیدیه،

دَ داوود و اولادِہ شی تا اَبَدُالاباد۔“

تورای آخرِ داؤود

۲۳^۱ اینمیا تورای آخرِ داؤود آسته:

”وَحی داؤود باچه یسی،

وَحی مردی که بلند مرتبه شد،

وَحی مَسَح شده خدای یعقوب

و سرودخانِ مَورِدِ پَسَنَدِ إِسْرَائیل؛

۲ رُوحِ خُداوند از طریقِ ازمه توره مَوگیه

و کلامِ اَزُو دَ سِرِ زِبُون مه آسته.

۳ خُدایِ إِسْرَائیل توره گُفت،

قاده-و-پناهگاهِ إِسْرَائیل دَز مه گُفت:

’کسی که دَ بِلِه مردُمِ عَادِلَانِه حُکمرانی کنه

و دَ خُدا-ترسی پادشاهی کنه،

۴ اُو رَقْمِ رُوشَنی صُبْحِ آسته،

رَقْمِ آفَتَوی که دَ یِگِ صُبْحِ بے آؤر بُر موشه،

رَقْمِ رُوشَنی بعد از بارو

که علف ره از زمی سوزدلجی مونه.’

آیا خانوار مه د حضورِ خداوند امی رقم نییه؟

چون او قد ازمه عهدِ ابدی بسته کده

که از هر نگاه با ترتیب و مُستحکم آسته.

آیا او باعث نموشه که تمام کامیابی مه

و تمام آرزوهای مه د ثمر برسه؟

لیکن آدمای شریر-و-بدکار رقم خار های آسته که دور
اندخته موشه،

چراکه اونا قد دست گرفته نموشه.

کسی که میخایه دزوا دست بزنه،

باید یگ اسباب آینی یا یگ چپو نیزه ره استفاده کنه.

اونا د امونجی که آسته د امونجی سوختنده موشه.“

نفرای جنگی داؤود

نام های مردای دلیر-و-جنگی داؤود اینیا آسته: یوشیب-

بشبتِ تحمونی که سرکرده قومندانا بود، او نیزه خو ره د
خلافِ هشت صد نفر باله کد و اونا ره د یگ زمان کُشت.

بعد ازو العازار باچه دودو نوسه آخوخی بود. وختیکه داؤود

فلسطینیای ره که د اونجی بلده جنگ جم شدد د مبارزه

طلب کد، العازار یکی امزو سه نفر دلیر-و-جنگی بود که قد

داؤود قتی اَمَدُد. مَرْدایِ اِسْرَائیلِ عَقَبِ نِشِینِی کد، ^{۱۰} لیکن اِلْعازار ایسته شُدِه قَدِ فَلَسطِینِیا جَنگِ کد تا غِیتِیکه دِستِ شی مَنده شُد و شَمشیرِ دِستِ شی چسپید. خُداوند دَ امزُو روز یگِ پیروزی کتِه نَصیبِ ازوا کد. اوخته لشکرِ دُوباره دَ پیشِ ازو اَمَد، لیکن فقط بخاطرِ لُجِ کدونِ کُشته شُدِهها.

^{۱۱} بعد ازو شَمّه باچه اَگِه هَراری بُود. وختیکه فَلَسطِینِیا دَ لِحی جَم شُد، دَ جای که یگِ پتی زمی پُر از عَدَس بُود؛ لشکرِ اِسْرَائیلِ از پیشِ فَلَسطِینِیا دُوتا کد، ^{۱۲} لیکن شَمّه دَ مینکلِ امزُو پتی زمی ایسته شُدِه او ره نِگاه کد و فَلَسطِینِیا ره شِکست دَد. دَ امزی رَقم خُداوند یگِ پیروزی کتِه نَصیبِ ازوا کد.

^{۱۳} دَ دَورونِ جَم کدونِ حاصِلاتِ سِه قومندانِ از جُمْلِه سی قومندانِ تاه شُدِه دَ غارِ عَدْلَامِ دَ پیشِ داؤود اَمَد؛ دَ امزُو غِیتِ یگِ لشکرِ فَلَسطِینِیا دَ دَرّه رِفائیمِ خیمه زَدُد. ^{۱۴} داؤود دَ او زَمان دَ پناهگاهِ خُو بُود و پیره دارخانِه فَلَسطِینِیا دَ بَیت-لَحَمِ قَرار دَشت. ^{۱۵} داؤود هَوَس کده گُفت: ”کشکِه یگو کس از چاهی که دَ نزدیکِ درگِه بَیت-لَحَمِ اَسْتِه دَز مه آو بیره تا وُچی کُنم.“ ^{۱۶} اوخته اُمو سِه نفرِ دلیر-و-جنگی لشکرِ فَلَسطِینِیا ره از مینکلِ شی شَق کده از چاهی که دَ نزدیکِ درگِه بَیت-لَحَمِ بُود آو کشید و گِرِفْتِه دَ پیشِ داؤود اُورْد؛ لیکن داؤود آو ره وُچی نکد، بلکه او ره دَ عِنوانِ هدیه بَلَدِه خُداوند لُؤو کد ^{۱۷} و گُفت: ”ای خُداوند، از مه دُور بَشه که ای کار کُنم! آیا ای خُونِ امزی مَرْدایِ نِبیّه که جان خُو ره دَ خطر اَندخته رِفُتُد؟“ امزی خاطر او نَخاست که او ره وُچی

کنه. امی کارای بُود که امُو سِه نفرِ دلیر-و-جنگی انجام دُد.

^{۱۸} اَبیشای برارِ یوآب باچه صرُویه سرکرده امزو قومندانان بُود.
^{۱۹} او نامتوترین امزو سِه بُود و قومندان ازوا شد، لیکن د سِه نفرِ اوّل نمیرسید.

^{۲۰} بنایاه باچه یهویداع یگ مردِ دلیر از قبصئیل بُود که کارای کته کدُد؛ او دو باچه اریئیلِ موآبی ره کُشت و د یگ روزِ برفی د یگ چُقوری تاه شده یگ شیر ره از بین بُرد. ^{۲۱} او یگ مردِ خوش-اندامِ مصری ره ام کُشت. امُو مردِ مصری د دست خو یگ نیزه دشت، ولے بنایاه قد یگ سوته چپو د جنگ ازو رفت و نیزه ره از دستِ امزو مصری گرفته او ره قد نیزه خود شی کُشت. ^{۲۲} امی کارای بُود که بنایاه باچه یهویداع انجام دد و رقمِ امزو سِه نفرِ دلیر-و-جنگی نامتو شد. ^{۲۳} او د مینکلِ امزو سی نفرِ نامتو صاحبِ احترام شد، لیکن د سِه نفرِ اوّل نمیرسید و داوود او ره قومندانِ مُحافظینِ خو مقرر کد.

^{۲۴} اینی کسا شاملِ امزو سی نفر بُود:

عسائیل برارِ یوآب،

الحانان باچه دودوی بیت-لحمی،

^{۲۵} شمّه حرودی،

الیقای حرودی،

^{۲۶} حالصِ فلتی،

عیرا باچه عقیشِ تقوعی،

- ^{۲۷} أَبِيعِزْرِ عَنَاتُوتِي،
 مَبُونَاي حُوشَاتِي،
^{۲۸} صَلْمُونِ أَخُوخِي،
 مَهْرَاي نَطُوفَاتِي،
^{۲۹} حَالِبِ بَاچِه بَعْنِه نَطُوفَاتِي،
 إِتَاي بَاچِه رِيبَاي اَز جِبْعِه بِنِيَامِينِ،
^{۳۰} بِنَايَاي پِرْعَاتُونِي،
 هِدَاي اَز تَنگِي هَاي جَاعِشِ،
^{۳۱} أَبُوعَلْبُونِ عَرِبَاتِي،
 عَزْمَاوَتِ بَرْحُومِي،
^{۳۲} الْيَحْبَاي شَعْلُبُونِي يَكِي اَز بَاچِه گُونِ يَاشْنِ،
 يُونَاتَانِ ^{۳۳} بَاچِه شَمَّه هَرَارِي،
 أَخِيَامِ بَاچِه شَارَرِ هَرَارِي،
^{۳۴} الْيَفْلِطِ بَاچِه أَحْسَبَاي مَعَكَاتِي،
 إِلِيْعَامِ بَاچِه أَخِيْتُوْفَلِ جِيلُونِي،
^{۳۵} حِصْرَاي كَرْمَلِي،
 پَعْرَاي أَرَبِي،
^{۳۶} يَغَالِ بَاچِه نَاتَانِ اَز صُوبِه،
 بَانِي جَادِي،
^{۳۷} صَالِقِ عَمُونِي،
 نَحْرَاي بَثِيرُوتِي سِلَاحِ-بَرْدَارِ يُوْأَبِ بَاچِه صَرُويِه،
^{۳۸} عِيرَاي يَتْرِي،
 گَارِبِ يَتْرِي
^{۳۹} وَ اُورِيَاي حَتِي.

داوود سرشماری مونه

۲۴ آتشِ قارِ خداوند بسم دَ صِدِّ إِسْرَائِيلِ دَرِ گِرِفْت، چُون
 اُو داوود ره دَ خِلافِ ازوا باله کد و گُفت: ”بورو، اسرائیل و
 یهودا ره سرشماری کو.“^۲ پس پادشاه دَ یوآب قومندانِ لشکر
 خو که قد شی قتی بود گُفت: ”بورو، دَ مینکلِ تمامِ طایفه
 های اسرائیل از دان تا بئیرشبع بگرد و مردُم ره سرشماری
 کو تا تعدادِ مردُم ره بدئم.“^۳ یوآب دَ پادشاه گُفت: ”خداوند،
 خدای تُو تعدادِ مردُم ره صد برابرِ کلوتر کنه و چیمای بادار
 مه پادشاه ام ای ره بنگره! لیکن چرا بادار مه پادشاه میخایه
 که ای کار ره کنه؟“^۴ مگم توره پادشاه دَ بله یوآب و

قومندانای لشکر زور شد. پس یوآب و قومندانای لشکر از
 پیش پادشاه رفت تا مردُمِ اسرائیل ره سرشماری کنه.^۵ اونا
 از دریای اُردُن تیر شد و دَ نزدیکِ عروعر، دَ طرفِ راستِ
 شاری که دَ مینکلِ درّه جاد سُونِ یعزیر آسته خیمه زد.^۶ بعد
 ازو اونا دَ جلعاد و سرزمینِ تحتیم-حدشی رفت و ازونجی دَ
 دان-یعن اَمده طرفِ صیدون دور خورد^۷ و دَ قلعه صُور و
 تمام شرای حویا و کنعانیا رفت و دَ جنوبِ یهودا تا بئیرشبع
 آمد.^۸ پس وختیکه اونا دَ تمام سرزمی گشت، اونا بعد از نه
 ماه و بیست روز دوباره دَ اورشَلیم آمد.^۹ یوآب تعدادِ مردُمی
 ره که سرشماری شد دَ پادشاه گُفت: از اسرائیل هشت صد
 هزار مردِ جنگی شمشیرزن بود و از یهودا پنج صد هزار مرد.

۱۰ داوود بعد از سرشماری کدونِ مردُم خود ره دَ دلِ خو

ملاَمَت كد. پس داؤود دَ خُداوند گُفت: ”امی كار ره كه كدیم،
گُناهِ غَدَر كُته ره مُرتكَب شُدیم. آلی آی خُداوند، خاَهش مُونم
كه گُناهِ خِدمتگار خُو ره بُبَخش، چراكه ما غَدَر یگ كار
أحمقانه كدیم.“^{۱۱} صَباح گاهِ روزِ دیگه شی وختیکه داؤود از
خاو باله شُد، كلامِ خُداوند دَ جادِ نَبی كه بَلدِه داؤود پیشگویِ
مُوكد، اَمده گُفت: ”بورو و دَ داؤود بُگی كه خُداوند اینی
رقم مُوگیه، ما سه چیز ره دَ پیش تُو میلم؛ تُو یکی ازوا ره
اِنْتخاب كُو و ما اُو ره دَ حق تُو انجام میدیم.“^{۱۲} پس جاد دَ
پیش داؤود رفته دَزو گُفت: ”هفت سال قحطی دَ سرزمین تُو
ببیه؟ یا سه ماه از پیش دُشمنای خُو دوتا كنی و اونا تُو ره
دُمبال كنه؟ و یا بَلدِه سه روز سرزمین تُو دَ مَرَضِ وُبا گِرِفْتار
شُنه؟ آلی فكر كُو و تصمیم بگير كه ما دَ امزو كه مَره ری
كده چی جواب ببرم.“^{۱۳} داؤود دَ جاد گُفت: ”سخت بیچاره
شُدیم. بهتر آسته كه دَ دِستِ خُداوند بُفتی، چُون رَحمتِ ازو
بُزرگ آسته؛ ولے نیل كه دَ دِستِ اِنسان بُفتم.“

^{۱۵} پس خُداوند مَرَضِ وُبا ره امزو صُبْح تا وختِ تعین شُدِه
دَ بَلِه اِسرائیل ری كد و هفتاد هزار نفرِ قوم از دان تا بئیرشَبَع
مُرد. ^{۱۶} وختی ملايكه دِستِ خُو ره دَ بَلِه اورشَلیمِ اِرَاز كد تا
اُو ره بیخی تَباه كنه، خُداوند رَحْم كده دَمِ بَلَا ره گِرِفْت و دَ
ملايكه كه مُردم ره از بَین مُوَبُرد گُفت: ”بَس آسته! دِستِ خُو
ره بگير.“ دَ امزو غَیت ملايكه خُداوند دَ نَزْدِیکِ خرمونجوی
اَرَوْنِه یبُوسی بُود. ^{۱۷} وختی داؤود اُمُو ملايكه ره كه مُردم ره
میزد دید، اُو دَ خُداوند گُفت: ”توخ كُو، ما گُناه كدیم؛ خطا از
مه سر زده؛ ولے امی گوسپندو چیز كار كده كه دَ بَلَا گِرِفْتار
شُدِه؟ پس لُطفاً ببیل كه دِستِ تُو دَ بَلِه ازمه و دَ بَلِه خانوارِ آته

داؤود یگ قربانگاه آباد مونه

^{۱۸} د امزو روز جاد د پیش داؤود آمد و دز شی گفت: ”بورو، یگ قربانگاه بلده خداوند د بله خرموجوی ارونه یبوسی آباد کو.“ ^{۱۹} پس داؤود مطابق گفته جاد، امو رقم که خداوند امر کدد، رفت. ^{۲۰} وختی ارونه توخ کد و دید که پادشاه و خدمتگاری شی سون ازو مییه، ارونه رفت و د پیش پادشاه خود ره قد روی خو د زمی اندخت ^{۲۱} و ارونه گفت: ”چطور که بادار مه پادشاه د پیش خدمتگار خو آمده؟“ داؤود گفت: ”امدیم تا خرموجوی ره از تو بخرم و یگ قربانگاه بلده خداوند آباد کنم تا مرض ویا از بله مردم دور شنه.“ ^{۲۲} ارونه د داؤود گفت: ”بادار مه پادشاه هر چیزی که د نظر شی خوب معلوم موشه، بگیره و تقدیم کنه. اینه، گاو ها بلده قربانی سوختنی، چپر و یوغ گاو ها ام بلده هیزم حاضر آسته.“ ^{۲۳} ای پادشاه، ارونه پگ امزی چیزا ره دز تو میدیه. امچنان ارونه د پادشاه گفت: ”دعا مونم که خداوند، خدای تو قربانی تو ره قبول کنه.“

^{۲۴} لیکن پادشاه د ارونه گفت: ”نه، ما اونا ره د هر قیمت که تو بگی، دمزو قیمت از تو میخرم؛ ما بلده خداوند، خدای خو قربانی سوختنی بدون قیمت تقدیم نمونم.“ پس داؤود خرموجوی و گاو ها ره د پنجاه مئقال نقره خرید. ^{۲۵} و داؤود د اونجی یگ قربانگاه بلده خداوند آباد کد و قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی تقدیم کد. اوخته خداوند

دُعای ازو ره بَلدِه سرزمین شی قبول کد و مَرَضِ وُبا از
إسرائیل دُور شُد.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090

آزرگی © afghanbibles.org

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.